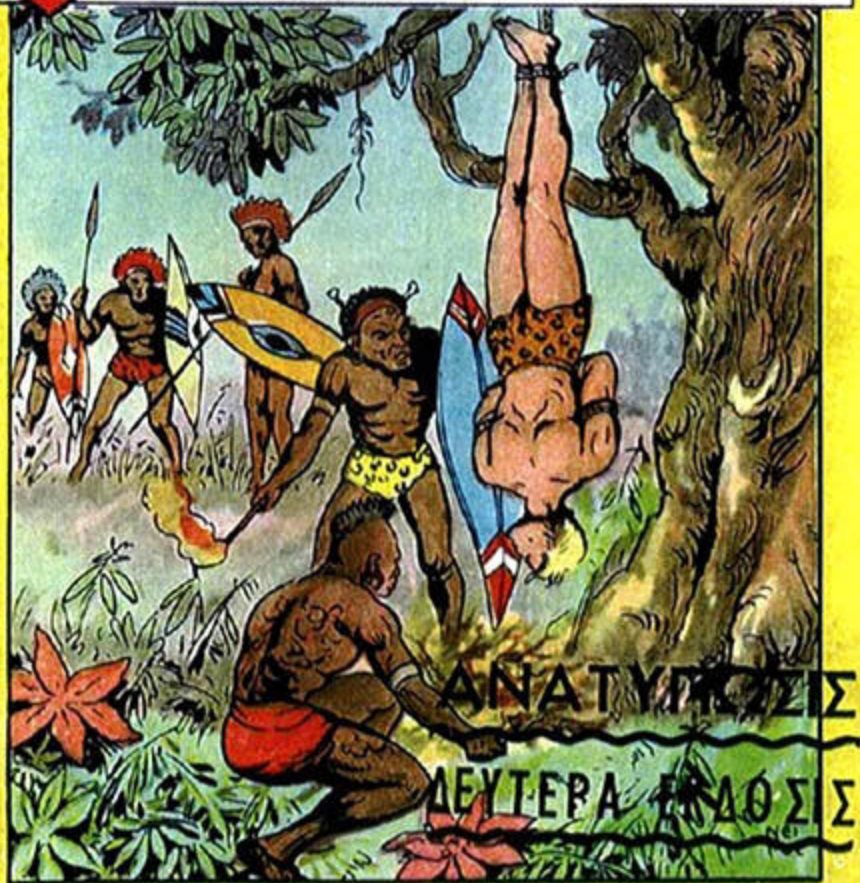

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
23

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο Ταρζάν κάνει να καρφώσει με λύσσα τὸ μαχαίρι σὴν καρδιά του. Ἡ πανέμορφη μύρρη κόρη τὸν συγκρατεῖ.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ

ΔΥΟ ΓΙΓΑΝΤΟΣΩΜΟΙ
ΔΡΑΠΑΔΕΣ

ΤΟΘ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ἡ πεινασμένη τίγρι μ' ἓνα θανατερὸ πηδημα χτυπᾷ τὰ μπροστινὰ ποδάρια τῆς πάνω στο στήθος τῆς πανέμορφης μαύρης Κόρης. Τὴν ἀνατρέπει!... Ἐνῶ ταυτόχρονα χύνεται πάνω τῆς μὲ ἀνοιχτά σαγόνια!

Ἡ μελλοθάνατη κοπέλλα βγάζει τὰ τελευταῖα σπαρακτικά ξεφωνητά τῆς!...

Ὁ Ταρζάν στιγμὴ δὲν δισταίνει. Ἀτρόμητος ὅπως πάν

τα, ὁρμάει πάνω στο μανιασμένο θηρίδι!... Μὲ τὸ μαχαίρι ποὺ σφίγγει γερά στὴ δεξιά παλάμη του, δίνει τὸ πρῶτο φοβερό χτύπημα!

Μὰ ἡ φονικὴ μαχαίριὰ λαθεύει καὶ δὲν βρίσκει τὸ στόχο τῆς. Δὲν χτυπᾷ στο σῆρο τῆς τίγρης γιὰ νὰ κόψῃ τὴ βάση τῆς ραχακοκαλιᾶς τῆς. Χτυπᾷ ἀριστερά στὸν ὦμο τῆς.

Τὸ θηρίδι, λαθωμένο τώρα,

μανιάζει ακόμα περισσότεροι! Και παρατώντας τη μαύρη κόρη του φύλαρχου, γυρίζει στο λευκό γίγαντα που την είχε χτυπήσει!...

Όμως, ο "Αρχοντας της Ζούγκλας δεν χάνει ούτε στιγμή το θάρρος του. "Αγκαλιάζεται με την τίγρι και παλεύει υπεράνθρωπα μαζί της. Σάν θεριό με θεριό! Μά τα δόντια και τα νύχια της ξεσχίζουν τις σάρκες του... Βρύσες το αίμα αρχίζει να τρέχει απ' το κορμί του...

Στο μεταξύ απ' τις κοντινές καλύδες των Ιθαγενών, άγριες φωνές φθάνουν στ' αυτιά του.

Και νά : Ξαφνικά δυο γιγαντώσμοι άραπάδες με κοντάρια παρουσιάζονται.

Έχουν ιδεί το κακό που γίνεται και τρέχουν άλαφιασμένοι να σώσουν την κόρη του "Αρχηγού της φυλής τους...

Την ίδια στιγμή κι ο Ταρζάν καταφέρνει να δώσει στην τίγρι το σωστό θανατηφόρο χτύπημα! Η λάμα του μαχαίριού του τη βρίσκει ακριβώς στην καρδιά!...

Τό εξαγριωμένο θεριό βγάζει μέσ' απ' τά στήθεια του έναν πνιγμένο βόγγο... και σωριάζεται κάτω νεκρό!...

Οι γιγαντώσμοι μαύροι, που στο μεταξύ έχουν φθάσει κοντά, σταματούν και κυττάζουν χαμένα!... Τό κατώρθωμα του άτρόμητου λευκού τούς έχει καταπλήξει!...

Ο Ταρζάν σηκώνεται άρνά. Παίρνει βαθειά άναπνοή,

σκουπίζει μ' ένα φύλλο δέντρου τό μαχαίρι του από τά αίματα και τό ξαναθάζει ήρεμα στη θήκη της ζώνης του...

"Υότερα ρίχνει μία ματιά στο κορμί του. Βλέπει τις ματωμένες πληγές απ' τά δόντια και τά νύχια της τίγρης.

Η πανέμορφη μαύρη κόρη, που στο μεταξύ έχει σηκωθεί κι αυτή από κάτω, άρπάζει με τά δυό της χέρια μία μεγάλη και βαρειά πέτρα. "Ερχεται με τρόπο πίσω απ' τόν άτρόμητο σωτήρα της τη σηκώνει ψηλά και τόν χτυπάει με λύσσα στο κεφάλι!...

Κι ο "Αρχοντας της Ζούγκλας σωριάζεται κάτω άκίνητος σάν νεκρός!...

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΛΑΦΥΡΟ

Καλύτερα, όμως, νά πάρου με τά πράγματα με τη σειρά τους:

Ο Ταρζάν είχε βγεί αυτή την ήμέρα με τό τόξο και τις σαίτες του γιά νά χτυπήση κανένα μικρό ψαχνωμένο ζαρκάδι!...

"Ετσι, ή τύχη τόφερε νά περάση από ένα πρωτόγονο χωριό με χορταρένιες καλύδες. Ήταν τό χωριό μιάς άγρια φυλής μαύρων Ιθαγενών: της φυλής των Κάρ - Αβάν!.

Ο φύλαρχός τους λέγεται Χαφίρ. Είναι ένας γιγαντώσμος άράνης, με υπεράνθρωπη και τρομακτική δύναμη!...

Στό χορταρένιο παλάτι του έχει έναν άτίμητο θησαυρό. Έναν «θησαυρό» που τόν ά-

γαπάει περισσότερο κι απ' τὰ μάτια του. Κι απ' τὴ ζωὴ του ἀκόμα!... Κι αὐτὸς δὲν εἶναι παρά ἡ μονάκριβη κόρη του: Ἡ Λαίμπα!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας συναντᾷ τυχαίᾳ τὴν πανέμορφη μαύρη κόρη τοῦ φύλαρχου Χαφίρ. Εἶχε βγῆ νὰ μαζέψῃ μυρωμένα ἀγριο-λούλουδα λίγο πὶδ ἔξω απ' τὸ χωριὸ τους... Ὁ Ταρζάν τὴν εἶδε νὰ τρέχῃ κυνηγώντας μιά μεγάλη πολύχρωμη πεταλούδα! Κι απ' τὴν πρώτη στιγμή πού τὴν ἀντικρῶζει μαγεύεται μὲ τὴν ἐξωτική ὁμορφιά της!

Ἡ Λαίμπα μοιάζει σὰν ἓνα μαύρο τριαντάφυλλο. Σὰν ἓ-

να ὑπέροχο ἐθνικο ἀγαλμα!

Ἔτσι, τὴν πλησιάζει εὐγενικά καὶ τῆς ψιθυρίζει:

— Τὰ μάτια μου θαμπώθηκαν απ' τὴν ὁμορφιά σου. Κοπέλλα μου!... Ἡ καρδιά μου ἔνοιωσε ἀμέσως γιὰ σένα τὸν γλυκὸ πόνο τῆς Ἀγάπης!... Πέσ' μου πῶς σὲ λένε;

Τὸ χαρούμενο καὶ γελαστὸ πρόσωπο τῆς μαύρης πριγκίπισσας σοβαρεύει ἀπότομα. Τὰ μεγάλα καὶ φλογερὰ μάτια της τὸν κυττάζουν ψυχρά:

— Λαίμπα μὲ λένε, τοῦ ἀποκρίνεται. Ὅμως δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ τὴν ἀγάπη σου ἀκόμα κι ἂν εἶναι ἀληθινή... Γιατί ἐγὼ εἶμαι μαύρη κ' ἐσύ

Οἱ ἄγριοι ἀρκάδες δένουν χειροπέδες τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὑστερὰ τὸν σηκώνουν καὶ προχωροῦν γιὰ τὸν Ἀρχηγό τους.

Ένας λευκός!

Ο Ταρζάν καταλαβαίνει ά μέσως πώς τίποτα δέν μπορεί νά έλπίζη άπ' τήν πανέμμορφη αὐτή Κόρη!...

Ξέρει καλά πώς ή άγρια φυλή τών Κάρ - Άθάν είναι άπό τίς πιό καθαρόαιμες φυλές τών Ιθαγενών τής Άφρικανικής Ζούγκλας!... Λατρεύουν τό αίμα τους σάν Θεό!... Καί προτιμούν νά πεθάνουν καλύτερα, παρά νά τό σμίξουν μέ τό «έρωμερό» αίμα ενός λευκού.

Κι ό γιγαντόσωμος Έγγλέζος μένει γιά λίγες στιγμές συλλογισμένος καί άναποφάσιτος...

Η άρνησι τής πανέμμορφης καί γοητευτικής άραπίνας ήταν κατηγορηματική. Πρέπει όμως, κάτι νά κάνη. Κάπως νά μπορέση ν' άντιδράση καί νά υπερπηδήση τό φοβερό έμπόδιο πού παρουσιάζεται σιτά... τρυφερά σχέδιά του.

Φοράει άμέσως στό πρόσωπό του μιάν προσπιγνή θλιμμένη έκφρασι καί τής λέει:

— Δίκτη έχεις πανώρια Λάιμπα!... Μά μή θυμώης μαζί μου!... Φταίω έγώ άν ή καρδιά μου χτύπησε τόσο δυνατά γιά σένα;! Έτοι μοιρχεται νά τή σπαράξω γιά νά μήν ξαναχτυπήση πια!...

Ταυτόχρονα τραβάει τό φονικό μαχαίρι καί κάνει νά τό καρφώση στήν καρδιά του!

Λότò ήτανε!... Η καλόκαρδη κι άθώα Λάιμπα πέ-

φτει στήν παγίδα τοῦ πονηροῦ λευκοῦ.

— Μήηη! ξεφωνίζει τρομαγμένη κι αρπάζει μέ θιάσι τό χέρι του γιά νά τόν συγκρατήση!

Τήν ίδια στιγμή κι ό Ταρζάν τήν αρπάζει στ' άτσαλένια του μπράτσα. Καί μουγγρίζει βραχνά:

— Κλείσε τό στόμα σου καί πάρ' τό άπόφασι: Άπό τά νύχια μου δέν θά ξεφύγης!...

Άμέσως, τή σηκώνει στήν άγκαλιά του καί κάνει νά φύγη τρέχοντας...

Όμως στέκεται άτυχος!

Ταυτόχρονα σχεδόν μιάν πεινασμένη τίγρι παρουσιάζεται μπροστά του. Ο άρπαγας λευκός παρατάει γρήγορα τό δμορφο λάφυρό του καί τραβάει πάλι τό φονικό μαχαίρι...

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Τήν ίδια στιγμή τό μανιασμένο θηριό κάνει ένα τρομακτικό άλμα. Άνατρέπει τή μαύρη κόρη κι άνοίγει τά σα γόνια του νά τήν κατασπαράξη.

Μά τά παρακάτω τά έχουμε δεί καί τά ξέρουμε:

Ο Ταρζάν παλεύει υπεράν θρωπα μέ τό θηριό καί μέ κίνδυνο τής ζωής του καταφέρνει νά τό σκοτώση... Καί σώζει άπό βέβαιο καί φρικτό θάνατο τήν πανέμμορφη καπέλα!...

Μά τὸ κορμί του εἶναι γε-
μάτο ματωμένες πληγές. Τὰ
δόντια καὶ τὰ νύχια τοῦ θε-
ριοῦ τῶχουν καταξοχίσει...

Ἐνῶ λοιπόν ὁ λευκὸς γί-
γαντας ρίχνει μιὰ ματιά στὰ
τραύματά του, ἡ Λάιμπα —
χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ —
τὸν χτυπᾷ με μιὰ πέτρα στὸ
κεφάλι καὶ τὸν σωριάζει κά-
τω ἀκίνητο σὰν νεκρό!...

Οἱ δυὸ γιγαντόσωμοι μαῦ-
ροι ποὺ εἶχαν φθάσει τρέχον-
τας γιὰ νὰ σώσουν τὴν κόρη
τοῦ ἀρχηγοῦ τοὺς καὶ εἶδαν
μὲ τὰ μάτια τοὺς τὸ κατώρ-
θωμα τοῦ Ταρζάν, τὰ χάνουν
νουν τώρα!... Τοὺς εἶναι ἀ-
δύνατο νὰ ἐξηγήσουν πῶς ἡ
Λάιμπα χτύπησε ὕπουλα καὶ
θανατερά τὸν ἄνθρωπο ποὺ
ἔπρασε ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόν-
τια γιὰ νὰ τὴ σώσῃ!...

Ἡ πανέμορφη ὁμως κο-
πέλλα τοὺς λέει:

— Μὴ σὰς φαίνεται παρά-
ξενη ἡ πράξι μου! Ὅ,τι ἔκα-
να, ἔπρεπε νὰ τὸ κάνω! Δὲν
εἶμαι ἀχάριστη!...

Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ:

— Ὁ λευκὸς αὐτὸς ἄνδρας
μὲ ἄρπαξε γιὰ νὰ μὲ κάνῃ
σκλάβο του!... Θέλησε νὰ
μολύνῃ τὸ ἱερὸ αἷμα τῆς φυ-
λῆς μας μὲ τὸ βρωμερὸ ποῦ
κυλάει στίς φλέβες του...

Ἐπειτα σκύβει καὶ ἀκούμ-
πώντας τ' αὐτὴ τῆς στὸ στή-
θος τοῦ Ταρζάν ἀφουγγράζε-
ται μὲ προσοχὴ τὴν καρδιά
του:

— Χτυπᾷ ἀκόμα, μουρμου-
ρίζει... Δὲν ξέρω τί νὰ κά-
νω; Νὰ τὸν ἀποτελειώσω ἔ-

δῶ, ἢ νὰ τὸν παραδώσω στὰ
χέρια τοῦ πατέρα μου;

— Ναι, Λάιμπα, τὴ συμβου-
λεύουν οἱ ἀραπάδες. Ὁ Ἀρ-
χηγὸς μας θὰ βρῇ τρόπο νὰ
τὸν τιμωρήσῃ πιὸ σκληρά!

— Ἐμπρὸς λοιπόν, τοὺς κά-
νει ἡ μαύρη πριγκίπισσα. Σὴ
κῶστε τον καὶ πᾶμε... Γρή-
γορα ὁμως νὰ μὴ μᾶς ξεφυ-
γήσῃ στὸ δρόμο!...

Οἱ γιγαντόσωμοι μαῦροι
κόβουν ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα
γερά χορτόσχοινα καὶ τοῖς δέ-
νουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια...
Τέλος τὸν σηκώνουν καὶ προ-
χωροῦν ἀργὰ γιὰ τὸ χορταρέ-
νιο παλάτι τοῦ Ἀρχηγοῦ τοὺς.
Ἡ ἐκδικητικὴ Λάιμπα τοὺς ἀ-
κολουθεῖ τρίζοντας μὲ κακία
τὰ κάτασπρα μαργαριταρέ-
νια δόντια τῆς!...

Ξαφνικὰ καὶ κάπου ἐκεῖ
κοντὰ, ἀκούγεται κάποιος νὰ
γελᾷ καὶ νὰ μονολογῇ:

— Χά, χά, χά!... Ὁ «Με-
γαλειότατος»... Ζωὴ σὲ λό-
γου μας καὶ ζωὴ στὰ... κα-
ταικομούλαρά του! Χά, χά,
χά!...

Εἶναι ὁ φοβερὸς καὶ τρομε-
ρὸς Ποκοπίκο! Ὁ κυνηγὸς ἀ-
γρίων κονίκλων! Ὁ γόνος φι-
διῶν καὶ κοριτσιῶν! Ὁ προ-
στάτης κουτῶν καὶ ἀδυνάτων
Ὁ Ἀντρακλας ὁ δυσθεόρα-
τος! Καὶ διπλωματοῦχος
Σφάχτης τῆς... Σχολῆς Κα-
λῶν Τεχνῶν!...

Εἶχε θυγῇ στὸ κυνήγι! Καὶ
τῇ στιγμῇ ποὺ κρατώντας τὴ
θρυλικὴ σκουριασμένη χα-
τζάρα του μονομαχοῦσε μ' ἕ-
ναν τρομακτικὸ καὶ μανια-

σμένον... κόνικλο, άκούει τά ξεφωνητά της κόρης του φύλαρχου Χαφίρ...

Έγκαταλείπει άμέσως τόν άγριο κόνικλο λέγοντάς του:

— Μē συμπαθās πού σέ άφήνω άσφαχτον! Θά γυρίσω όμως γρήγορα. "Αν γουστάρης περίμενέ με... "Αν πάλι θιάζεσαι, σφάζου μόνος σου νά γλυτώσης και τά... σφαχτικά!...

Και πλησιάζοντας άμέσως στο μέρος πού άκούστηκαν τά ξεφωνητά, κρύβεται σ' ένα θάμνο και παρακολουθεί τά συμβαίνοντα...

Τέλος κι' όταν βλέπη τούς γιγαντώσους μαύρους νά παίρνουν τόν Ταρζάν — πού τόν φαντάζεται έτοιμοθάνατο — θγαίνει άπ' την κρυψώνα του και τρέχει γιά τό θεόρατο δέντρο. Έκεί πού στά ψηλά κλαδιά του βρίσκεται ή ξυλένια καλύβα του φοβερού γοριλλάνθρωπου Νταμπούχ.

«ΝΤΑΜΠΟΥΧ» «ΟΧΙ»

«ΛΥΠΑΤΑΙ»!

Ό Νταμπούχ βρίσκεται ξαπλωμένος πλάι στον τεράστιο κορμό του γιγαντιαίου δέντρου του όταν ό Ποκοπίκο φθάνει λαχανιασμένος εκεί... Ή πανώρια Ταταμπού είναι πάνω στην καλύβα...

Ό «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» δέν έχει καιρό τώρα νά φτιάχνη τρίλεξα γιά νά εξηγήση στο γοριλλάνθρωπο τί συμβαίνει.

— Λυπάμαι, μπαρμπα Όδο-

στροτήρα, μά αυτή τή φορά θά στά πώ χύμα, του λέει.

Κι' άρχίζει:

— Ό «Μεγαλειότατος» κλάφτονε!.. Μιά άραπινούλα — μπουκιά και συχώριο — του κοπάνησε μία πέτρα στην κεφάλια, και τώρα ό φουκαράς παρασταίνει τόν μακαρίτη! Μē άντιλήθεσαι! Τό λοιπόν, άδερφέ μου, τόν μαγγώσανε κάτι μαντραχαλέοι άραπάδες και τραβάνε γιά τά μαγειρεύει τους. "Η ψητόν της σουθλας θά τόν κάνουνε, ή σουπα αύγολέμονο! Μέσος δρος δέν ύπάρχει!.. Τασκεμπάπ, άποκλείεται. Έχει πολλά κόκκαλα!...

Ό γοριλλάνθρωπος καταλαβαίνει πού θά καταλήξη ό καλόκαρδος Ποκοπίκο και του τό ξεκόβει κατηγορηματικά :

— «Νταμπούχ» «Όχι» «Λυπάται»!

Ό νάνος συμφωνεί πρόθυμα :

— Μπάς κι' έλόγου μου τόν χωνεύω δηλαδή; Σε μία κουταλιά νερό θά τόν πίνω! Μά τί τά θές, μπαρμπα-Μαμούθ : Τώρα κινδυνεύει ό φουκαράς. Κρίμα, δέν είναι ν' αφήσουμε τήν ψυχάρα του νά σκαπουλάρη εις τούς ούρανούς; Πρέπει, δηλαδή, νά τόν παρατήσουμε άπροστάτευτο; Νά πάη ό άνθρωπος... μασσητός; "Ελα, τό λοιπόν, νά τρέξουμε κοντά του... "Ελα νά τόν σώσουμε... Θά σπάσης και πλάκα με τούς σκοτωμένους πού θά... σφάζω. "Αμέ;

"Αλλοίμονο όμως!.. Ό γο-

Ἡ πανώρια Ταταμπού τὸν παρακαλεῖ :

— Μπορεῖ νὰ εἶναι ἐχθρὸς μας ὁ Γαρζάν. Μὰ τώρα ποὺ κινδυνεύει, πρέπει νὰ τὸν σώσουμε !

ριλλάνθρωπος μένει ἀτάραχος στὴ θέσι του. Δὲν τὸν συγκινοῦν καθόλου τὰ λόγια τοῦ Ποκοίκο. Ἐπαναλαμβάνει μόνο τίς ἴδιες τρεῖς λέξεις ποὺ εἶχε πῆ:

— «Νταμπούχ» «Ὅχι» «Λυπάται»!

— Πάμε μωρὲ μπαρμπα-Δεινόσαυρε, τοῦ ξαναλέει παρακλητικὰ ὁ νᾶνος. Κι' ἅμα μὲ τὸ καλὸ τὸν σώσουμε, τὸν... καθαρίζουμε γιὰ νὰ γίνη καὶ τὸ δικό σου χατήρι! Ἐπιτρέπεται: δικός μας ἄνθρωπος καὶ νὰ πάη ἀπὸ ξένα χέρια;

— «Νταμπούχ» «Ὅχι» «Λυπάται», μουρμουρίζει γιὰ τρίτη φορά καὶ μ' ἐπιμονή ὁ Νταμπούχ.

Ὁ Ποκοίκο γίνεται ἔξω φρενῶν.

— Εἶσαι ξεροκέφαλος, τοῦ λέει. Θὰ σὲ σφάξω, τὸ λοιπόν, γιὰ νὰ γίνης «μαλακοκέφαλος»!

Καὶ ταυτόχρονα τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του...

Ὁ γοριλλάνθρωπος ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χού, χού, χού!... Χού, χού, χού!... Χού, χού, χού!

Ἀπὸ τὰ τρομακτικὰ γέλια τοῦ Νταμπούχ ἀντιλαλοῦν τὰ μακρινὰ γαλάζια θουνά... Καὶ φυσικά, ξαφνιάζεται κι' ἡ Ταταμπού ποὺ εἰσέκεται ψηλὰ στὴν ἐυλένια καλύβα. Σκύθει λοιπὸν πρὸς τὰ κάτω

καὶ ρωτάει ἀνήσυχη:

— Τι συνέβη, Ποκοπικό ;
Γιατί γελάει ἔτσι ὁ Νταμπούχ ;

— Τοῦ... καθαρίζω κάτι αὐγά, τῆς ἀποκρίνεται ὁ ἀδιόρθωτος χορατατζής.

Σοβαρεύει ὅμως σχεδὸν ἀμέσως καὶ μὲ σηκωμένο πρὸς τὴν καλύβα τὸ κεφάλι του, τῆς φωνάζει:

— Πέσ' του κι' εἰς, μωρὲ Λουκούμω!... Ὁ «Μεγαλειότατος» κινδυνεύει νὰ γίνη γκιουθέτσι μὲ μανέστρα κι' ὁ μπάρμπα-Βουνός, ἀπ' ἐδῶ δὲν ἔρχεται νὰ πῇ στοὺς ἀραπάδες νὰ κάνουνε τὸ γκιουθέτσι... σκέττο! Πάει πάσσο, ὁ παλιομπουνταλάς!...

Καὶ προσθέτει:

— Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ θὰ τρέξω στὸ βουναλάκι τοῦ Γκαουράκου!...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀποκριοί, τὸ θάζει στὰ πόδια τρέχοντας μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴν ἀνατολή. Ἐκεῖ πού θρίσκεται τὸ θεόρατο πέτρινο βουνὸ κι' ἡ σπηλιά τοῦ μελαφροῦ Ἑλληνα γίγαντα!...

Ἡ Ταταμπού κατεβαίνει γρήγορα ἀπὸ τὸ δέντρο:

— Καλέ μου, Νταμπούχ, λέει στὸ γοριλλάνθρωπο πού ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ γελάει. Πρέπει νὰ σώσουμε τὸν Ταρζάν... Μπορεῖ, θέβαια, νὰ τὸν μισοῦμε... Μὰ τώρα πρέπει νὰ τὰ ξεχάσουμε ὅλα!

Ἀυτὴ τῇ στιγμῇ, καλέ μου φίλε, εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πού κινδυνεύει... Ἄν δὲν τὸν σώσουμε, γινόμεστε δολοφόνοι

του!

Ὁ γοριλλάνθρωπος σηκώνεται χωρὶς διάθεσι, μουρμουρίζοντας:

— «Νταμπούχ» «Ταταμπού» «Ἀκούει» «Πηγαίνει» «Σώση» «Ταρζάν».

Θέλει δηλαδὴ νὰ τῆς πῇ:

— Ἐγὼ ὁ Νταμπούχ ἀκούω πάντοτε τὴν Ταταμπού. Γι' αὐτὸ θὰ πάω καὶ τώρα νὰ σώσω τὸν Ταρζάν!

Κι' ἀμέσως, μαζί μὲ τὴ μελαψὴ Ἑλληνίδα, ξεκινάει ἀπ' τὸ θεόρατο δέντρο του. Παίρνει κατεύθυνσι γιὰ τὸ χορταρένιο χωριὸ τοῦ φύλαρχου Χαφίρ...

Η «ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ»

Εἶδαμε τὸν Ποκοπικό νὰ παρατάῃ τὸν σκληρόκαρδο γοριλλάνθρωπο καὶ νὰ φεύγῃ γιὰ τὸ πέτρινο βουνὸ τοῦ Γκαουρ...

Καὶ νάτος: Σκαρφαλώνοντας τώρα τ' ἀπόκρημνα θράχια, φθάνει στὴν κορφή του.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κι' ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ἀπολαμβάνουν τὸν πρωϊνὸ ἥλιο, καθισμένοι ἔξω ἀπ' τὴν σπηλιά τους.

— Καλῶς τὸν «Ἀντρακλά» μου, κάνει ξελιγωμένη ἡ Χουχού, μόλις τὸν βλέπει.

Ὁ μικροσκοπικὸς νάνος τὴν κυττάζει μὲ ἀγέρωχη περιφρόνησι, ἀνταποδιδοντας τῆς τὸ χαιρετισμὸ:

— Γειά σου ρέ... Ἰχνος!

— Συμβαίνει τίποτα Ποκοπικό; τὸν ρωτάει κάπως ἀνή-

συχα ὁ Γκαούρ.

Ὁ νᾶνος τοῦ ἐξηγεῖ τὴν τραγικὴ θέσιν πού θρίσκειται ὁ Ταρζάν καί τελειώνει μὲ αὐτὰ τὰ λόγια :

— Πάρτο χαμπάρι, καπετάν Μαντράχαλε: Πρέπει νά τρέξουμε ἀμέσως νά τόν σώσουμε! Χίλιες φορές σοῦ τῶχω πῆ: Δέν εἶναι σωστό νά «πάη» ἀπό... ξένα χέρια!... Κουλοὶ εἰμαστε, διάβολε, ἐμεῖς;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καταλαβαίνει τὸ ὑπέροχο ψυχικό μεγαλεῖο τοῦ Ποκοπικού!.. Καταλαβαίνει ἀκόμα πῶς ὁ νᾶνος ποναίει γιὰ τόν χαμὸ τοῦ δοξασμένου ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας! Ὅμως πασχίζει μὲ κάθε τρόπο νά κρύψῃ τὰ εὐγενικά του αὐτὰ αἰσθηματα. Θέλει νά παραστήσῃ τὸν σκληρὸ ἄντρα. Τὸν ἀνάνθρωπο!

Ὁ Γκαούρ μένει γιὰ λίγο θαθεῖα συλλογισμένος. Ἐνῶ ἡ Χουχού, χαμογελῶντας τσακπίνικα, λέει στὸν Ποκοπικό:

— Καλέ, πῶς μοῦ ἀδυνατίσες ἔτσι, χρυσό μου; Μπά, σὲ καλὸ σου, πού τρομάρα νά σοῦρθῃ! Καλέ, φαίνεται πῶς πολὺ θά στεναχωρεῖσαι πού δέν μὲ γλέπεις! Μὲ ἀσυγχωρεῖτε κι ὁ δας!...

Ὁ νᾶνος κάνει τάχα πῶς δέν ἄκουσε :

— Πῶς εἶπατε, μαμζέλ;

— Καλέ, αὐτὸ πού εἶπα!...

Ὁ ἔρωτάς μου θά σὲ φάη, φουκαριάρικο!...

Ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπικό ἀγριεύει. Τὰ στοργυλά μάτια του τὴν κυττάζουν σὰν θίκαντο! Καὶ τῆς

ἀποκρίνεται μὲ τὴ συνηθισμένη του λεπτότητα:

— Ἀ, νά χαθῆς σκιάχτρο! Πολὺ μελιστάλακτα μοῦ ἐηγίεσαι τώρα ἐσχάτως!...

Ὁ Γκαούρ ἔχει πάρει στὸ μεταξύ τὴν ἀπόφασί του:

Ο ΣΒΕΡΚΟΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

— Ἐμπρός, τοὺς λέει. Πάμε γρήγορα! Πρέπει νά τόν προλάβουμε ζωντανό!...

Καὶ προσθέτει, μουρμουρίζοντας σὰ νά τὸ λήξτὸν ἐαυτοῦ :

— Ὅταν ὁ Ταρζάν κινδυνεύει, χάνω ἀμέσως τὸ μνημονικό μου!... Δέν θυμᾶμαι τίποτα ἀπ' ὅλα ὅσα μοῦχει κάνει!... Ἔτσι κι' αὐτὴ τώρα τὴ φορά: Θά κάνω πάλι ὅ,τι μπορῶ γιὰ νά τόν βοηθῶ... Νά τόν σώσω!...

Ὁ Ποκοπικό πηδαίει σὰν ψύλλος καὶ θρονιάζεται πάνω στὸ σβέρκο τοῦ γίγαντα:

— Βρέ ντέεεε! τοῦ κάνει γιὰ νά ξεκινήσῃ.

Ἡ Χουχού τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμό :

— Νά μοῦ ζήσης... σβερκοκαβαλλάρη μου, τοῦ λέει. Μὲ ἀσυγχωρεῖτε κι ὁ δας!

Κι' ἀμέσως παρακαλαίει τὸν Γκαούρ:

— Καλέ, πᾶρε με μαζί σου, Γκαουράκο μου!...

Ὁ γιγαντοσώμιος Ἕλληνας τὴν ἀρπάζει στὴ μασχάλῃ του. Καὶ μὲ τὸ νᾶνο στὴ ράχι ἀρχίζει νά κατεβαίνει τ' ἀπόκρημνα καὶ τρομακτικὰ θράχια τοῦ πέτρινου βουνοῦ.

“Ετοι, φθάνοντας γρήγορα κάτω, παίρνει αμέσως τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριὸ τοῦ φύλαρχου Χαφίρ...”

Καὶ νὰ: Δὲν ἔχει προχωρήσει οὔτε ἑκατὸ θήματα ὅταν ἕνα κακὸ συναπάντημα τοῦ παρουσιάζεται:

Εἶναι ἕνα τεράστιο μαῦρο φίδι ποῦ ἔτυχε νὰ θρίσκειται κρυμμένο στὰ πλαϊνὰ χαμόκλαδα τοῦ μονοπατιοῦ ποῦ ἀκολουθεῖ. Φαίνεται, λοιπόν, πὼς ὁ Γκαούρ πάτησε τὴν οὐρά του χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ... Κι' ἐκεῖνο θγάζοντας ἕνα ἀπαίσιο σφύριγμα κουλουριάζεται μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα στὰ πόδια του.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καταφέρνει νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἱσμοροπία του καὶ νὰ κρατηθῇ ὀρθός.

Ταυτόχρονα σχεδὸν τὸ φοβερὸ φίδι σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ μὲ ἀνοιχτὰ τὰ μεγάλα σαγόνια κάνει ν' ἀρπάξῃ τὴ Χουχού ποῦ θρίσκειται πρὸ χαμηλά.

Ψηλά ἀπ' τὸ σῆρκο τοῦ Γκαούρ ὁ Ποκοπικό θλέπει τὸν φρικτὸ θάνατο ποῦ τὴν περιμένει καὶ καταλαβαίνει πὼς γρήγορα θάρῃ κι' ἡ σειρά του. “Ετοι σκαρώνει στὸ πῖ καὶ φῖ τὸ ἀπαραίτητο σιγάκι. Καὶ τὸ φαλτσάρει τραγουδιστὰ :

«Θὰ χῆρενα, Χουχούνα μου, ἂν ἦμαστε συνερόφοι !.

Καὶ τώρα καλὴ ἀντέμωσι μέν' τὴν κοιλιά τοῦ ὄφι !.»

Ὁμως ὁ Γκαούρ προφταίνει καὶ πετάει μακριὰ τὴν πυ-

γμαῖα γιὰ νὰ τὴν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ φιδιοῦ. Σχεδὸν αμέσως κουνάει δυνατὰ τὸ κεφάλι του καὶ τινάζεται πάνω ἀπ' τὸ σῆρκο τοῦ ὁ Ποκοπικό. Πέφτει κι' αὐτὸς κοντὰ στὴ Χουχού!

— Φτηνά τὴ γλύτωσες μουρμουρίζει ὁ νῆνος.

— Ἐγώ, Ποκοπικάκι μου; τὸν ρωτᾷ ἡ πυγμαῖα.

— “Ὀχι. Τὸ φίδι ἐννοῶ! “Ἄν δὲν ἔπεφτα ἀπ' τὸ σῆρκο τοῦ «Μαντράχαλου» θὰ τὸ εἶχα... φάει τώρα!

Ἡ Χουχού τοῦ θαράει ἕνα γερό... χειροκρότημα στὸν τράχηλο :

— Καλὲ τὰ παραλές, χρυσό μου! Μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας!

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ὁμως λίγο πρὸ πέρα ἀπ' αὐτοὺς φοβερὴ καὶ τρομερὴ πάλη γίνεται. Τὸ τεράστιο μαῦρο φίδι ἔχει κουλουριαστῇ τώρα ὀλόκληρο στὸ κορμὶ τοῦ Γκαούρ. Καὶ τὸν σφίγγει μὲ ἀφάνταστη δύναμι γιὰ νὰ τοῦ τοακίσῃ τὰ κόκκαλα!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει βρεθῇ ξαφνικά σὲ τραγικὴ θέσι, Ἄγωνίζεται ἀπεγνωσμένα ταυνώντας τοὺς τρομεροὺς μυῶνες του γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν πίεσι ποῦ τοῦ κάνουν οἱ χοντρές λασιχένιες κουλοῦρες τοῦ μανιασμένου ἐρπετοῦ.

Καὶ ὁ ἀγῶνας αὐτὸς συνεχίζεται χωρὶς κανέναν ἀπ' τοὺς δυὸ ἀντίπαλους νὰ κα-

ταφέρην νά ὑπερισχῶσιν. Ἰάν-
τως, ἡ θέσι τοῦ Ἀνθρώπου
εἶναι πολὺ χειρότερη ἀπ' τῇ
θέσι τοῦ Φιδιοῦ.

Ὁ Ποκοπικό παρακολου-
θεῖ τῇ θανάσιμῃ μονομαχίᾳ
καὶ δὲν χάνει καθόλου τὸ ἐκ-
νευριστικὸ πιά κέφι του:

— "Ἐ, Γκαουράκο, τοῦ φω-
νάζει. Ἀμα δὴς τὰ σκοῦρα,
σφύρα μου!... Σφύρα μου κι'
ἐρχομαι!

Αὐτὸ ἦταν! Τὰ λόγια του
εἶναι γιὰ τὸν γίγαντα μιὰ ἀ-
ναπάντεχη καὶ σίγουρη σω-
τηρία!...

Ἀμέσως, τὰ θολωμένα ἀπὸ
τὴν ἀγωνία μάτια του φωτί-
ζονται παράξένα.

Τὰ λόγια τοῦ Ποκοπικό τὸν

κάνουν νά θυμηθῇ κάποιο πα-
λὸ τέχνασμα ποῦ εἶχε μάθει
ὅταν ἦταν μικρὸς ἀπὸ τῇ θετῇ
μητέρα του τὴν καλὴ ἐκείνη
γορίλλαينا, ποῦ δὲν ζῆ πιά...

"Ἐτσι, ἀρχίζει νά σφυρίζῃ,
σιγὰ κι' ἀδύναμα, ἀπομιμού-
μενος τῇ φωνῇ φιδιοῦ.

Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται:

Τὸ τεράστιο μαῦρο ἑρπετὸ
πέφτει στὴν παγίδα. Χαλα-
ρώνει ἀμέσως τὶς θανατερὰ
σφιγμένες κουλούρες του, ση-
κώνει τὸ κεφάλι κι' ἀφουγγρά-
ζεται ἀνήσυχο. Σίγουρα θὰ
φοβᾶται μήπως κάποιο ἄλλο
φίδι ἔρχεται νά τοῦ ἀρπάξῃ
τὴ λεία...

Ὁ Γκαοὺρ ἐκμεταλλεύεται
τὴν εὐκαιρίαν ποῦ δημιούργη-

Ἡ πανέμορφη Κόρη τοῦ Φύλαρχου σηκώνει ἀπὸ νά-
τω μιὰ μεγάλη πέτρα ἔρχεται μὲ τρόπο πίσω ἀπὸ τὸν Ταρ-
ζάν καὶ . . .

σε τὸ τέχνασμά του. Μὲ μιὰ ἀπότομη κι' ἀφάνταστα δυνατὴ κίνησι, λευθερώνει καὶ τὰ δυὸ του χέρια. Καὶ ἀρπάζοντας τὸ φίδι ἀπ' τὸ λαιμὸ τὸ σφίγγει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ.

— Πιὸ σιγὰ, τοῦ φωνάζει ὁ Ποκοπικό! Θὰ τὸ πνίξης καὶ μὲ πιὸν θά... σπάω πλάκα μετὰ:

Ἄλλοιμονο ὅμως! Ὁ λαιμὸς τοῦ τεράστιου φιδιοῦ, ποὺ σφίγγει ὁ Γκαούρ, εἶναι πιὸ σκληρὸς ἀπὸ ξύλο. Ὅσο κι' ἂν πασχίζη, ὅσο κι' ἂν ἀγωνίζεται, τίποτα δὲν καταφέρει. Τὸ φοβερὸ ἐρπετὸ ἐξακολουθεῖ ν' ἀναπνέη μὲ μεγάλη ἀνεσι. Κι' ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας καταλαβαίνει πὼς δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ τὸ πνίξη!...

Στὸ μεταξύ, ὅμως οἱ θανατερὲς κουλούρες τοῦ φιδιοῦ ἔχουν ξανασφίχτῃ μὲ μεγαλύτερη ἀκόμα δύναμι γύρω στὸ κορμὶ του!...

Καὶ ὁ μαῦρος θάνατος ξαναρχίζει νὰ φτερουγίζη πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ὑπέροχου Ἑλληνα!...

Ὅμως, ἐκτὸς ἀπ' τὸ θάνατο, σὲ μερικὲς στιγμὲς, ἀρχίζει νὰ φτερουγίζη καὶ ἡ Ζωή!

Καὶ νά: Ὁ τετραπέρατος Πίκ, τὸ ἀγαπημένο καὶ πιστὸ κοράκι τοῦ Γκαούρ, παρουσιάζεται ἀφανικὰ στὸν ὀρίζοντα!...

Μὲ τὸ ἀφάνταστα δυνατό μάτι του εἶχε δῆ ἀπὸ μακριὰ τὸ σύμπλεγμα τοῦ φίλου του μὲ τὸ φίδι. Καὶ φτερουγίζον-

τας ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε, ἔφθασ' ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ...

Ὁ Ποκοπικό βλέπει τὸ κοράκι ποὺ φτερουγίζει τώρα πάνω ἀπ' τοὺς δυὸ ἀντίπαλους ἔτοιμο νὰ ἐπέμβῃ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ συγκρατήσῃ:

— Μὴ, Πίκ, τοῦ φωνάζει ἔξω φρενῶν. Μὴ μπαίνης στὴ μέση, σὲ περικαλῶ!... Ἄσ' τους νὰ κάνουνε δουλειὰ τους γιὰ νὰ σπάω κι' ἐγώ... πλάκα!...

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὅμως!

Τὸ μεγαλόσωμο κοράκι, μὲ αὐτὴν ταχύτητα, κάνει μερικὲς κάθετες ἐφορμήσεις ὅσοι κατὰ τὸ κεφάλι τοῦ φοβεροῦ φιδιοῦ. Καὶ μὲ γρήγορα καὶ δυνατὰ χτυπήματα τοῦ ράμφους του στὰ μάτια τοῦ ἐρπετοῦ, τὸ τυφλώνει.

Τὸ τεράστιο μαῦρο φίδι σφυρίζει τώρα σπαρρακτικά. Ξεδιπλώνει ἀμέσως τὴς κουλούρες του ἀπ' τὸ κορμὶ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα κι' ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζη κάτω δαιμονισμένα. Σὰ νὰ κυνηγᾷ νὰ δαγκώσῃ τὴν οὐρὰ του!...

Ὁ ὑπέροχος Γκαούρ σηκώνει μιὰ μεγάλη πέτρα γιὰ νὰ τοῦ τσακίσῃ τὸ κεφάλι... Μὰ σχεδὸν ἀμέσως μετανοιώνει καὶ πετάει πέρα τὴν πέτρα. Βρίσκει πὼς εἶναι ἀνανδρὸ νὰ χτυπᾷ κανεὶς τὸν ἐχθρὸ του ὅταν δὲν εἶναι σὲ θέσι ν' ἀμυνθῇ, ἢ νὰ ἐπιτεθῇ κι' αὐτός!...

Καὶ παρατάει τὸ φίδι στὴ συμφορὰ ποὺ τὸ βρῆκε, καὶ στὸ μαρτύριο τῆς ἀχαρῆς πιά

ζωής του!...

... ..
Σε λίγο ο γιγαντόσωμος Έλληνας ξεκινάει συνεχίζοντας το δρόμο του. Ο Ποκοπίκο κι' η Χουχού τον ακολουθούν...

Σε μία στιγμή, ο νάνος ρωτάει την κοντόχοντρη πυγμαία :

— Δέν μου λές, μωρή μαμζέλ...

— Τι, χρυσό μου;

— Έμεις οι Άντρες γιατί σέ πήραμ' έσένα μαζί μας ; Γιά παλληκαροσύ;

Η Χουχού αναστενάζει :

— Όχι, καλέ!... Γιά δημορφ! Μά άσυγχωρείτε κιόλας!

Η ΛΑΪΜΠΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Καιρός είναι τώρα να γυρίσουμε στην αρχή της ιστορίας μας.

Είχαμε δη τους δυό γιγαντόσωμους άραπάδες της φυλής των Κάρ Άθάν να δένουν με γερά χορτόσχοινα τον άναίοθητο Γαρζάν.

Ύστερα τον σηκώνουν στα χέρια τους και προχωρούν γιά τό χορταρένιο παλάτι του άρχηγού τους.

Η πανέμορφη μαύρη Λάιμπα που τον είχε χτυπήσει, τους ακολουθεί τρίζοντας κάθε τόσο από θυμό και μίσος τά κάτασπρα μαργαριταρένια δόντια της.

Άς παρακολουθήσουμε λοιπόν, τώρα, τί γίνεται παρακάτω.

Και νά: Οι άραπάδες πα-

ρατάνε τον άναίοθητο Άρχοντα της Ζούγκλας μπροστά στά πόδια του φύλαρχου Χαφίρ.

— Πατέρα, του λέει ή μονάκριβη κόρη του. Τό λευκό αυτό «σκυλί» θέλησε να ντροπιάση κι' έμένα κι' έσένα και τη φυλή μας όλόκληρη!.. Σε παρακαλώ να με άφήσης να τον τιμωρήσω όπως του άξιζει!...

Ο γιγαντόσωμος Χαφίρ άκούει τά λόγια της Λάιμπα και γίνεται άγριο θεριδί!... Τό τερατόμορφο πρόσωπό του σκοτεινιάζει ένώ τ' άπαισία μάτια του πετάνε άγριες άστραπές όργης. Ταυτόχρονα, διατάζει τους μαύρους του, ούρλιάζοντας :

— Θάνατος στο λευκό σκυλί!... Θάνατος!...

Και τραβώντας άπ' τη ζώνη τό μαχαίρι, χύνεται πάνω του. Σά να μετάνιωσε άμέσως και θέλει να τον κατασπαράξη αυτός!...

Όμως δέν προφταίνει να κάνει τό φονικό. Σάν τρελλή ή Λάιμπα ορμάει κι' άρπάζει τ' όπλισμένο του χέρι.

— Μή, πατέρα! Ξεφωνίζει έξαλλη! Δέν θέλω να τον σκοτώσης τώρα!... Είναι άναίοθητος και δέν θά καταλάβη τίποτα!... Συγκράτησε τη δικαιο άργή σου!... Άμα συνέλθθ θά τον παραλάβω εγώ! Και θά του χαρίσω έναν άργό, μαρτυρικό θάνατο!...

Ο κακοϋργος φύλαρχος σταματάει και ξαναθάζει τό

φονικό μαχαίρι στη ζώνη του. Έχει έμπιστοσύνη στα άγρια ένστικτα που ξέρει πως φωλιάζουν στα στήθεια της μονάκριβης κόρης του! Είναι βέβαιος πως θα κάνει καλά τη δουλειά της.

— Πάρ' τον! Στόν χαρίζω και καν' τον ό,τι θέλεις, της λέει. Φτάνει μόνο να μη τον ξαναδώ ζωντανό μπροστά μου!...

Η πανέμορφη Λάιμπα εύχαριστεί τον πατέρα της και διατάζει άμέσως τους άραπάδες του :

— Σηκώστε το θρωμερό λευκό και θγάλ' τε τον έξω...

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΕΚΔΙΚΗΤΩΝ

Την ίδια όμως στιγμή άλλα λαγυμοί και ποδοβολητά φθάνουν στ' αυτιά τους...

Είναι ένα μεγάλο μπουλούκι από γιγαντώσωμους και χειροδύναμους άραπάδες της φυλής Κάρ 'Αβάν, που πλησιάζουν άγριεμένοι τον άναίσθητο Ταρζάν. Έχουν μάθει για την προσβολή που θέλησε να κάνει στη μοναχοκόρη του άρχηγού τους. Θέλουν να τον πάρουν αυτό το στα χέρια τους. Να τον σπαράξουν με νύχια και δόντια.

Η Λάιμπα τους έμποδίζει. Σάν κόρη του φυλάρχου που είναι, τους διατάζει να τον σηκώσουν και να τον μεταφέρουν μακριά απ' το χωριό.

Ύστερα, τους θάζει να τον κρεμάσουν ανάποδα απ' το κλαδί κάποιου θεόρατου δέν-

τρου...

Οί γιγαντώσωμοι άραπάδες τον κρεμάνε απ' τα ποδάρια, κανονίζοντας το κεφάλι του να απέχη μόνο ένα μέτρο από το χώμα.

Και η πανέμορφη πριγκίπισσα που έχει ψυχή μαύρη οάν το δέρμα της, αρχίζει το φοβερό έργο της έκδικήσεώς της.

Μαζεύει γρήγορα από γύρω ξερά φύλλα και ψιλά κλαδάκια. Τα σωριάζει κάτω απ' το κεφάλι του άναίσθητου λευκού γίγαντα. Τρίβει άμέσως δυό σκούρες γυαλιστερές πέτρες κι από τις σπίθες τους καταφέρει ν' ανάψει φωτιά...

Έτσι οε λίγο μικρές κόκκινες φλόγες ξεπετιούνται. "Ισια που τσουρουφλίζουν τα χρυσά μαλλιά του Ταρζάν!

Και νά: ο πόνος απ' το μισοκάψιμο κάνει τον κρεμασμένο γίγαντα να συνέλθη. Και γουρλώνει με φρίκη τα μάτια του αντικρύζοντας προς τα κάτω τον ούρανό και προς τα πάνω του τη γή... Μονάχα ύστερ' από μερικές στιγμές συνέρχεται και καταλαβαίνει πως τον έχουν κρεμάσει ανάποδα. Με τα πόδια ψηλά και το κεφάλι κάτω...

Και τρομαγμένος ο "Άρχοντας της Ζούγκλας μουγγρίζει οάν μανιασμένο θειρίο, κυττάζοντας με αγωνία τη μικρή φωτιά κάτω απ' το κεφάλι του.

Καταλαβαίνει ο άμοιρος πως γρήγορα οί φλόγες θα του κάψουν τα μάτια και θα χάση για πάντα το φώς!

Ἀφάνταστη φρίκη δοκιμάζει ὁ Ταρζάν. Ἐνῶς ἡ ἐκδικητική Λάιμπα καυχάζεται μετὰ σατισμό:

— Λευκοὶ σκυλλί!.. Πολὺ ἀκριθὰ θὰ πληρώσης τώρα τὴν προσβολὴν ποὺ μοῦκανες!..

Ὁ γίγαντας βήχει φοβερά καθὼς πνίγεται ἀπ' τοὺς καπνοὺς τῆς σιγανῆς φωτιδῆς.

Γύρω του οἱ ἄγριοι ἀραπάδες μετὰ τὰ κοντάρια τοὺς χορεύουν ἀλαλάζοντας πανηγυρικά:

Ὁ Ταρζάν πιά ξέρει καλὰ τὴν τύχη ποὺ τὸν περιμένει. Ἡ ἄκαρδη κόρη τοῦ φύλαρχου θὰ τὸν κάψῃ σιγὰ - σιγὰ.. Θὰ κἀνὴ ἀτέλειωτο τὸ τραγικὸ μαρτύριο τοῦ θανάτου του..

Καὶ ξεφωνίζει μετὰ ἀπόγνωση τώρα:

— Γκαούρ!.. Ποῦ εἶσαι ἀδερφέ μου, Γκαούρ! Ἐλα νὰ με σώσης!..

Ἡ Λάιμπα συνεχίζει κάθε τόσο νὰ ρίχνῃ κι ἄλλα ξερά κλαδιά στὴ μικρὴ μαρτυρικὴ φωτιά της.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας νοιώθει νὰ φθάνῃ πιά ἡ στερνὴ στιγμή του. Τὸ κεφάλι του ἔχει γίνῃ κατακόκκινο ἀπ' τὸ αἷμα ποὺ κατεβαίνει ὅαν χεῖμαρρος ἀπὸ τὸ ἀναποδογυρισμένο κορμὶ του.

Κ' ἐνῶς τ' αὐτιά του βουτίζουν παράξενα κι ὁ νοῦς του σκοτεινιάζει, νοιώθει σιγὰ - σιγὰ νὰ σθίγῃ... νὰ χάνεται!..

Ο «ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ
ΕΡΧΕΤΑΙ

Ξαφνικά δμως ξεπετάγεται

ἀπ' τ' ἀριστερὰ ἡ Χουχοὺ στριγγλίζοντας τρομαγμένα:

— Ὁ Νταμπούχ!.. Καλὲς ὁ Νταμπούχ, καλέ!

Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς ξαφνιάζονται ἀκούγοντας καὶ μονάχα τὸ ὄνομα τοῦ τρομακτικοῦ γοριλλάνθρωπου.

Πετάγονται ἀμέσως ὀρθοὶ καὶ κυττάζουν ἀνήσυχτα γύρω τους.

Ἡ πυγμαία ξαναφωνάζει πρὸς δυνατὰ τώρα:

— Καλὲς ὁ Νταμπούχ! Ἐοχεταὶ ὁ Νταμπούχ, καλέ! Μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας!..

Καὶ νά: Οἱ ἄγριοι καὶ γιγαντόσωμοι ἀραπάδες παθαίνουν τώρα πανικό! Σκορπίζουν τρομοκρατημένοι δεξιά κι ἀριστερὰ. Ξέρουν ποιά τύχη τοὺς περιμένει ἂν πέσουν στὰ χέρια τοῦ ἀνθρωπομόρφου αὐτοῦ θηρίου.

Μονάχα ἡ Λάιμπα δὲν τὰ χάνει. Αὐτὴ ἔχει ἀτρόμητη καρδιά καὶ πασχίζει μετὰ κάθε τρόπο νὰ δώσῃ κουράγιο στοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς:

— Σταθῆτε, τοὺς φωνάζει, ὁ Νταμπούχ εἶναι ἕνας κ' ἐσεῖς ἕκατό!.. Σταθῆτε νὰ παλέψετε μαζί του. Πρέπει νὰ καθάρῃς ἡ Ζούγκλα ἀπ' αὐτὸν τὸν κτηνάνθρωπο.

Ποῖος τὴν ἀκούει ὁμως!.. Οἱ τρομοκρατημένοι ἀραπάδες κρύβονται, ὅπου μπορεῖ ὁ καθένας... Ὁ Νταμπούχ καὶ ὁ Χάρος εἶναι γι' αὐτοὺς τὸ ἔδιο πρᾶγμα!..

Μὰ κι ὁ Ταρζάν τρέμει τώρα πρὸς πολὺ ἀπὸ κείνους. Ξέ-

‘Ο ύπέροχος “Ελληνας γίγαντας σπάζει μ’ ευκολία τὰ χοντρά γερὰ χορτόσχοινα πού δένουν τὸν Ταρζάν.

πει πὼς ὁ γοριλλάνθρωπος δὲ θὰ τοῦ συχωρέση ποτὲ αὐτὰ πού τοῦχει κάνει. Καὶ πρῶτα θὰ σκοτώσῃ αὐτὸν μὲ τὸ τρομακτικὸ του ρόπαλο.

Καὶ νά: πάνω σ’ αὐτὴ τὴν ἀναμπουμπούλα καὶ τὴ σύγχισι, γίνεται καὶ κάτι ἄλλο, πραγματικὰ ἀπίστευτο!

‘Απὸ τὰ δεξιὰ ξεπετάγεται ἓνα μικροσκοπικὸ ἀνθρωπάκι. Μὲ τὸ δεξί του χέρι ἀνεμίζει μιὰ τεράστια σκουριασμένη χατζάρα. Καὶ σθέλτος σὰν μαύρο ποντικάκι, περνάει ἀνάμεσα ἀπ’ τοὺς τρομαγμένους μαύρους καὶ φθάνει γρήγορα στὸ θεόρατο δέντρο πού βρίσκεται κρεμασμένος ἀνάποδα ὁ Ταρζάν.

Μ’ ἓνα πήδημα πατάει στὸ

ἀναποδογυρισμένο σαγόνι τοῦ λευκοῦ γίγαντα. Ὑστερα σκαρφαλώνει στὸ στήθος του. Ἀνεβαίνει στὴν κοιλιά του καὶ φθάνει στὰ πόδια του... Κι ἀπὸ τὴ θέσι αὐτὴ χτυπάει τὴ χατζάρα του καὶ κόβει τὸ γερὸ χορτόσχοινο πού τὸν ἔχουν κρεμάσει.

Ἔτσι καὶ ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ποκοπικό, σωριάζονται τώρα κάτω. Εὐτυχῶς, πλάι καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ φωτιά.

Στὸ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα πού ἔγιναν τὰ παραπάνω ἡ Λαΐμπα εἶχε κοκαλώσει κυττάζοντας χαμένα. Ποτὲ δὲν εἶχε δεῖ τὸ παράξενο αὐτὸ ἀνθρώπακι μὲ τὴ μεγάλη κεφάλαι, τὰ τεράστια αὐτιά, τὰ γουρλωμένα μάτια, τὰ χοντρά

χειλία, τὴ φουσκωτὴ κοιλιά, τὰ καλαμένια χεροπόδαρα, τὶς ἀπέραντες πατοῦσες καὶ τὴν ἀγέρωχη... κορμοστασιά!..

Γρήγορα ὅμως ἡ κόρη τοῦ φύλαρχου συνέχεται. Ἀπλώνει τὸ χέρι τῆς κι ἀρπάζοντας τὸν κωμικοτρονικὸ νῆνο ἀπὸ τὸ ποδάρι τὸν φέρνει πάνω στὴ φωτιά.

Ὁ Ταρζάν — ὅπως εἶδαμε — ἔχει πέσει κάτω δεμένος καθὼς εἶναι δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα.

Ὁ Ποκοπκο τσουρουφλίζεται στὴ μικρὴ φωτιά, ξεφωνίζοντας ἀπ' τὸν τρόμο καὶ τοὺς πόνους.

— Βαστάτε με βρέεεε!... Βαστάτε με νὰ μὴ τή... σφά-

ξωωω!

Ἡ Χουχοῦ ποῦ βρίσκεται λίγο πρὸ πέρα καὶ τὸν βλέπει, οὐγκινεῖται ἀφάνταστα. Γιατὶ ὁ Ποκοπκο εἶναι ὁ δυνατὸς ἄντρας ποῦ ἀγαπάει!... Ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς ἱππότης τῶν οὐεῖρων τῆς!

Ἔτσι, ξεκινάει ἀμέσως τρέχοντας. Οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή δὲν λογαριάζει τὴ ζωὴ τῆς. Δὲν λαχταράει παρὰ μονάχα γιὰ νὰ σώσῃ τὸν γλυκὸ τύραννο τῆς καρδιάς τῆς!

Ἡ Λάιμπα κρατᾷ τὸ νῆνο πάνω ἀπὸ τὴ θράκα, ἐνῶ ἐκεῖνος ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— Σῶσε με, Χουχοῦκα μου, Χουχοκίτσα μου, Χουχοκίκα μου!... Μὲ πέρασε γιὰ κάστα

Οἱ κόκκινες φλόγες ὅλο καὶ φουντώνουν περισσότερο. Σὲ λίγο θ' ἀρχίσουν νὰ τσουρουφλίζουν τὰ χρυσὰ μαλλιά τοῦ Ταρζάν.

τρο και βλέπουν τὸ μπουλούκι τῶν ἀγρίων ἰθαγενῶν. Ἄντικρύζουν καὶ τὸν Ταρζάν κρεμασμένο ἀνάποδα μετὰ τὴ σιγανὴ φωτιά κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι του...

Ὁ νᾶνος ρίχνει μιὰ ματιά συμπόνιας στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας καὶ μурμουρίζει θλιμμένα :

— Τὸ φοκαρά!... Κ' ἦταν ἐρωτευμένος μετὰ τὴν κυρά Λουκούμω, τὴν Ταταμπούκα μας!

Ἡ Χουχού ρωτάει:

— Καλὲ γιατί τὸν κρεμάσανε ἔτσι ἀνάποδα; Μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας!

— Γιὰ νὰ στραγγίξουν τὰ σπρόκια τῆς καρδιάς του, τῆς ἀποκρίνεται ὁ νᾶνος.

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως συλλογιέται:

— Τί νὰ κάνω τώρα; Νὰ ξαναγυρίσω πίσω νὰ φωνάξω τὸν «καπετὰν Μαντράχαλο», ἢ νὰ κάνω τὴ δουλειά μονάχος μου;

Κι ἀποφασίζοντας ν' ἀφήσῃ ἀχρησιμοποίητο τὸν Γκαούρ, καταστρώνει ἀμέσως ἕνα σατανικὸ καὶ καταθρόνιο σχέδιο.

Τέλος, λέει στὴν κοντόχοντρη συντρόφισσά του:

— Ξέρεις τίποτα μωρὴ Μαμζέλ;

— Γιὰ χρυσό μου;

— Ἐσὺ θὰ πᾶς ἀπὸ κεῖ τώρα... Μόλις φθάσης κοντὰ στοὺς ἀγριοαραπάδες...

— Καλὲ μπᾶ;! Καὶ τί δουλειὰ ἔχω τοῦ λόγου μου νὰ πάω νὰ πέσω στὰ χέρια τους; Θὰ ξετρελλαθοῦνε οἱ ἄμοιροι ποῖδες νὰ με πρωτοπαντρευτῇ!

Θέλεις δηλαδὴ νὰ γίνῃ «εὐκόλιος» σπαραγμὸς συναμετάξi τους; Μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπικό συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τὴν ἀκουσε:

— Θὰ πᾶς, τὸ λοιπόν, κατὰ κεῖ καὶ μόλις φθάσης κοντὰ τους, θὰ βάλης τίς φωνές...

— Καλὲ τί θὰ φωνάξω;

— Ὅτι ὁ Νταμπούχ ἔρχεται!

— Θὰ ἔρχεται ὅμως;

— Ὅχι, βρὲ ζῶνι! Μὰ μόλις ἀκούσουνε οἱ ἀραπάδες πὼς καταφθάνει ὁ μπαρμπα-Δεινόσαυρος, θὰ τὸ βάλουνε στὰ πόδια καὶ θὰ γίνουνε καπνός! Μὲ ἀντιλήθεις;

— Σὲ ἀντιλήθομαι! Καὶ μόλις φύγουνε οἱ ἀραπάδες ἐσὺ θὰ τρέξης νὰ σώσης τὸν Ταρζάν. Ἐτοι χρυσό μου;

— Ἐτοι καὶ χειρότερα!

Καὶ τὸ σχέδιο τοῦ Ποκοπικό μπαίνει ἀμέσως σ' ἐφαρμογή.

Οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς μόλις ἀκούνε τὴ Χουχού νὰ ξεφωνίξῃ πὼς φθάνει ὁ γοριλλάνθρωπος, σκορπίζουνε πανικόθλητοι!...

Τὰ παρακάτω τὰ εἶδαμε καὶ τὰ ἐξέρουμε:

Ὁ νᾶνος σκαρφώνει στὸν κρεμασμένον ἀνάποδα Ταρζάν κόβει μετὰ τὴ χατζάρα του τὸ χορτόχοινο καὶ σωριάζονται μαζὶ κάτω. Ὑστερα τὸν ἀρπάξει ἡ Λάιμπα, τὸν κερφαλίζει στὴ φωτιά, ὥσπου ἐπεμβάινει ἡ Χουχού καὶ μετὰ κλωτσιά τῆς τὸν σώνει. Τέλος πιάνεται κι αὐτὴ στὰ χέρια μετὰ τὴ φο-

βερή κόρη του φύλαρχου Χα-
φίρ...

Ξαφνικά τρομακτική κραυ-
γή σχίζει τον αέρα:

— Οοοοοου!... Οοοοοου-
ουουου!...

Είναι ο υπέροχος Γκαούρ!
Ο θρυλικός Έλληνας γίγαν-
τας της Ζούγκλας...

Είχε βαρεθῇ νὰ περιμένῃ
τοὺς δυὸ μικροσκοπικοὺς ἀπε-
σταλμένους του κ' ἔφτανε γιὰ
νὰ δῇ τί γίνεται...

— Ἐτοι σὲ λίγες στιγμὲς φθά-
νει κοντὰ στὶς δυὸ γυναῖκες,
ποὺ παλεύουν καὶ χτυπιῶνται
μὲ λύσσα καὶ μανία.

Τὶς χωρίζει γρήγορα κ' ἡ
Λάμπια τρέχει τρομαγμένη κα-
τὰ τὸ χωριὸ της.

Ἡ Χουχού διαμαρτύρεται ἀ-
γανακτισμένη:

— Καλὲ ἄχ, μωρέ!... Κα-
λὲ δὲ μὲ ἄφηνες νὰ τὴν στραγ-
γαλίσω! Μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιό-
λας!

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙ ΣΕ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ἀμέσως ὁ μελαφὸς γίγαν-
τας σπάζει τὰ σχοινιά ποὺ δε-
νουν τὸν Ταρζάν καὶ τὸν λευ-
θερώνει.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
πετιέται ὀρθὸς κι ἀγκαλιάζει
τὸν Γκαούρ. Ὑστερα σηκώνε-
ται στὰ δάχτυλα τῶν ποδαρι-
ῶν του καὶ τὸν φιλάει μ' εὐ-
γνωμοσύνη στὸ μέτωπο:

— Σ' εὐχαριστῶ, τοῦ λέει,
ἀποφεύγοντας νὰ τὸν κυττάξῃ
στὰ μάτια. Μοῦ ἔσωσες, γιὰ

μιὰ ἀκόμα φορὰ, τὴ ζωὴ!...

Εἶμαι μετανοιωμένος γιὰ ὅσα
κακὰ σοῦ ἔχω κάνει!... Ἐ-
λα νὰ ξαναγίνουμε φίλοι κι ἄ-
δερφοί! Συχώρεσέ με!...

Ὁ υπέροχος Έλληνας τοῦ
ἀποκρίνεται:

— Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι
φίλοι μου κι ἄδερφοί μου!

Στὸ μεταξὺ πλησιάζει ὁ Πο-
κοπίκο καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ
γεμάτη περιφρόνησι στοὺς δυὸ
γίγαντες:

— Οὐ, νὰ μοῦ χαθῇτε μαν-
τραχαλομαντράχαλοι!.. Στὴ
φιλοσοφία τὸ ρίξατε πάλι;
Γιατὶ δὲν πιανόσαστε, μωρέ,
νὰ φάτε τὰ μουστάκια σας νὰ
γίνῃ καὶ λιγούλακι νταραθέ-
ρι; Ἐτοι νηστικάτα θὰ τὴν
περάσετε;

Καὶ προσθέτει συμβουλευτι-
κά:

— Μὰ τόσο κουτοὶ εἴσαστε
μωρ' ἀδερφέ μου; Δὲν ἀντίλη-
θόσατε τὸ λοιπὸν πὼς δυὸ κε-
φαλὲς δὲ χωρᾶνε σ' ἓνα καπέλ-
λο; Γιὰ νὰ ζήσετε ἀγαπημένοι
πρέπει ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς δυὸ
σας νὰ γίνῃ μακαρίτης! Ἡ
Ζούγκλα δὲ σηκώνει δυὸ βα-
σιλιάδες. Ἐνας καὶ καλὸς πρέ-
πει νὰ μείνῃ. Ὁ Γκαούρ δη-
λαδὴ!

Ὁ μελαφὸς γίγαντας εἶναι
ἔτοιμος νὰ σηκώσῃ τὴν ἀπέραν-
τη ποδάρρα του καὶ νὰ.. διώξῃ
τὸν Ποκοπίκο. Μὰ ὁ Ταρζάν
τὸν συγκρατεῖ:

— Μὴ Γκαούρ τοῦ κάνει. Ὁ
νᾶνος ἔχει δίκιο σ' αὐτὰ ποὺ
λέει. Δυὸ βασιλιάδες δὲ χο-
ρᾶνε στὴ Ζούγκλα... Ἀς με

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπεύ καὶ ὁ Ποκοπίκο τρῶνε στὴν πέτρινη σπηλιά.

— Ἀμάν, κάνει ὁ νῶνος ! Βαρέθηκε πικὴ τὴ χερσφυγιά.

τρηθοῦμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς. Ἄς μονομαχήσουμε!... Ἀῖριο τὸ πρῶτ' θὰ σὲ περιμένω στὴ χαράδρα τοῦ Κόκκινου Σκροπιοῦ. Θὰ παλέψουμε καὶ θὰ χτυπηθοῦμε τίμια σὰν γευναῖοι ἄνδρες! Ὅποιος μετὰ τὴ μονομαχία μας ζήσει, θὰ γίνῃ ὁ Ἀρχοντας τῆς περιοχῆς. Αὐτὸς θὰ κερδίσῃ καὶ τὴν καρδιά τῆς πανώριας Ταταμπού!... Εἴμαστε λοιπὸν σύμφωνοι; Θὰ ρθῇς αῖριο στὴ Χαράδρα τοῦ Κόκκινου Σκροπιοῦ;

Ὁ Γκαούρ τὸν ἀκούει μὰ δὲν ἀποκρίνεται. Στέκει ἀκίνητος καὶ βαθεῖα συλλογισμένος.

— Κουράγιο, καπετάν Μαντράχαλε, τοῦ ψιθυρίζει σιγὰ ὁ

Ποκοπίκο. Εἶναι εὐκαιρία νὰ τὸν «φάμε». Θὰ σὲ βοηθήσω κ' ἐλόγου μου!

Ὁ Ταρζάν παρεξηγεῖ φαίνεται τὴ σιωπὴ τοῦ μελαμποῦ γίγαντα. Φαντάζεται ἴσως πὼς ὁ Γκαούρ διστάζει νὰ μονομαχήσῃ μαζί του. Τοῦ λέει λοιπὸν προστατευτικὰ καὶ μὲ συμπόνια :

— Σκέψου το καλά, Γκαούρ... Ἄν καταλαβαίνης πὼς φοβᾶσαι, μὴν ἔρχεσαι! Δίκιο ἔχεις... Ἡ ζωὴ εἶναι γλυκεῖα! Γιατὶ νὰ τὴ χάσῃς πάνω σὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας σου;

Ὁ Ποκοπίκο πού τὸν ἀκούει, γίνεται ἔξω φρενῶν:

— Βρὲ ποῖος φοβᾶται, κύρ'

Μεγαλειότατε; Για ποιους μάς πέρασες; "Ε, τό λοιπόν, σύμφωνοι: Αύριο τό πρωί θάρθω τοῦ λόγου μου! Κι' ὅπως εἴπαμε: Στόν κόκκινο σκροπιό τῆς χαράδρας, Ἀμέεεε;!

Ἡ Χουχοῦ ἀνησυχεῖ γιά τόν ἀγαπημένο της:

— Καλέ, ὄχι, Ποκοπικάκι μου, τοῦ κάνει κλαψουρίζοντας. Δέν θέλω νά μονομαχήσης μέ τόν Ταρζάν! Γιατί, πῶς θά παντρευτώ ἐγώ ὕστερις ἕνα... φονιά!...

Ὁ Γκαοῦρ γνέφει στό νᾶνο καί στήν πυγμαία ν' ἀποτραβηχτοῦν. Κι' αὐτός στέκει μπροστά στό λευκό γίγαντα:

— Ταρζάν, τοῦ λέει. Ποτέ μου δέν σκέφθηκα νά σοῦ κάνω κακό. Μά οὔτε κι' ἔβαλα ποτέ στό νοῦ μου νά γίνω ἔρχοντας τῆς Ζούγκλας!... Ὁ μωρ, ἀφοῦ τό θέλεις καί τό ζητᾷς, ἄς χτυπηθοῦμε, νά πάρῃ ἕνα τέλος αὐτό τό μαρτύριο!.. Αὐριο τό πρωί θά ρθῶ στή χαράδρα τοῦ κόκκινου σκροπιό...!

Καί προσθέτει ἀναστενάζοντας, πονεμένα:

— Εἶθε ὁ Θεός Κράουμπα νά σέ βεβαιώσῃ νά μέ σκοτώσῃς!...

Η ΟΜΟΡΦΗ ΛΑΪΜΠΑ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τόν κυττάζει χαμένα. Τά χεῖλια του κινούνται ὡς κάτι νά θέλῃ νά πῇ. Μά δέν προφταίνει νά μιλήσῃ.

Γιατί τήν ἴδια στιγμή γρήγορα ποδοβολητὰ καί ἄγριοι πολεμικοὶ ἀλαλαγμοὶ ἰθαγενῶν φθάνουν στ' αὐτιά τους.

Οἱ δυὸ γίγαντες ξαφνιαζονται καί κυττάζουν ὁ ἕνας τόν ἄλλον μέ ἀνήσυχη ἀπορία.

Ὁ Ταρζάν τραβάει ἀμέσως τό φονικό μαχαίρι του καί παίρνει στάσι ἀμυνας καί ἀναμονῆς.

Ὁ Γκαοῦρ σπάει γρήγορα ἕνα χοντρό κλαδί ἀπό κάποιο κοντινὸ δέντρο καί τό κάνει φοβερό καί τρομερό ρόπαλο...

"Ἐχουν καταλάβει κι' οἱ δυὸ τί πρόκειται νά γίνη.

Κι' αὐτό ἀκριβῶς συμβαίνει: Ἡ πανέμορφη Λάιμπα ξαναμάζεψε τοὺς σκορπισμένους ἀραπάδες της. Κάλεσε καί ἄλλους πολλούς. Καί τοὺς στέλνει τώρα νά σπαράξουν τοὺς δυὸ γίγαντες. Θέλει ν' ἀποτελειώσῃ τήν ἐκδίκησί της.

Οἱ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ τῶν ἐπιδρομέων, ἔχουν φθάσει τώρα πολὺ κοντά...

Ὁ Ποκοπικό τραβάει τρέμοντας ἀπὸ φόβο τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του καί φωνάζει μανιασμένος:

— Βαστάτε με, θρέεε!.. Βαστάτε με καί τοὺς ἔφαγαα!...

Καί σκαρφαλώνει πανικόβλητος στὰ κλαδιά τοῦ πρώτου δέντρου ποῦ βρίσκεται μπροστά του.

Ἡ Χουχοῦ τόν ἀκολουθεῖ, σκαρφαλώνοντας κι' αὐτὴ πίσω του. Κι' ὅταν φθάσῃ στήν ψηλὴ κορφή ποῦ ἔχει θρονασθῇ ὁ νᾶνος, τόν ρωτᾷ:

— Γιατί «'Αντρακλά» μου;
Γιατί δέν κάθηρες κάτω νά
τοὺς σφάξης;

‘Ο Ποκοπικό μουρμουρίζει
θαρείά κι' ἀγέρωχα:

— “Εδῶσα τόπο στὴν ὀργή!
Ζωντανοὺς δέν σφάζω!...

Στὸ μεταξύ, οἱ ἀραπάδες μὲ
τὰ κοντάρια τοὺς φθάνουν
μπροστά τους. Εἶναι πάνω ἀπὸ
ἐκατὸ ἰθαγενεῖς πολεμιστές.

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
τοὺς ρίχνει μιά ματιά καὶ συλ-
λογίζεται λογικά:

— Αἰῖο το πρῶτ' ἔχω νά
μονομαχήσω μὲ τὸν Γκαοῦρ.
“Αρα πρέπει νά κοιμηθῶ νω-
ρίς γιὰ νάμαι ξεκούραστος!..

Καὶ θάζοντάς το στὰ πόδια,
χάνεται γρήγορα πίσω ἀπ' τὴν
πυκνὴ κι' ἀγρία θλάσθησι...

‘Ο ἀτρόμητος “Ελληνας γί-
γαντας δέν τὸν προσέχει. Μὲ
τὸ ρόπαλο ποὺ κρατάει χύνε-
ται ἀκράτητος πάνω στοὺς ἄ-
γριους ἀραπάδες. Καὶ τὰ χτυ-
πήματά του εἶναι τρομερά.
Δυὸ-δυὸ σωριάζονται κάτω οἱ
ἀπαίσιοι μαῦροι κακοῦργοι.

‘Ο Γκαοῦρ παλεύει ὑπεράν-
θρωπα μαζί τους. “Ενας αὐ-
τός, ἐκατὸ ἐκείνοι.

— Κουράγιο Μαντράχσλε!
τοῦ φωνάζει ὁ Ποκοπικό ἀπὸ
τὴ σίγουρη κορφή τοῦ δέντρου
ποὺ θρίσκειται. Καὶ προσθέτει,
προστατευτικά:

— “Αμα τοὺς σκοτώσης δ-
λους, μὴ φοβάσαι. “Εγὼ εἰμ’
ἐδῶ!...

‘Ο γιγαντόσωμος “Ελληνας
παλεύει καὶ χτυπιέται γιὰ λί-
γο ἀκόμα. “Όμως, ὁ ἀγῶνας

εἶναι ἄνισος, ὅπως εἶπαμε.
Τὰ κοντάρια τῶν ἀραπάδων
σχίζουν τὶς σάρκες του! Κόκ-
κινο κι' ἀχνιστὸ αἷμα τρέχει
ἀπ' τὶς ἀμέτρητες πληγὲς τοῦ
κορμιοῦ του.

“Ετοι ἡ δύναμι κι' ἡ ὁρμή
του, σιγά-σιγά, λιγοστεύουν...

Καὶ νά: Οἱ μαῦροι ἐπιδρο-
μεῖς καταφέρνουν σὲ μιά στι-
γμὴ νά τὸν ἀρπάξουν. “Άλλοι
ἀπὸ τὰ χέρια, ἄλλοι ἀπ' τὰ
πόδια, ἄλλοι ἀπ' τὸ λαιμὸ
τοῦ!

‘Ο Γκαοῦρ σπαράζει, χτυ-
πιέται καὶ οὐρλιάζει μὲ ἀπό-
γνωσι:

— Βοήθεια Ταρζάααν! Βο-
ήθειαααα!...

Μὰ ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας δέν τὸν ἀκούει. Βρίσκε-
ται μακριά...

Οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς ξεκινᾶ-
νε τώρα σέρνοντας τὸν μελα-
ψὸ γίγαντα πρὸς τὸ παλάτι
τοῦ φοβεροῦ ἀρχηγοῦ τους.

‘Ο Ποκοπικό, ψηλά ἀπ' τὸ
δέντρο, μουρμουρίζει πένθιμα
κουνώντας τὴν ἀνοικονόμητη
κεφάλαι του:

— Τώρα, χαιρέτα μου τὸν
πλάτανο!...

“Υστερα, μαζί μὲ τὴ Χου-
χού, ἀρχίζουν κι' οἱ δυὸ νά ξε-
φωνίζουν:

— ‘Ο Νταμπούχι!... “Ερχεται
ὁ Νταμπούσουσουχχχ! (*).

(*) ‘Ο Νταμπούχ εἶναι ἕνας
φοβερὸς καὶ τερατόμορφος κτη-
νάνθρωπος. Στὴ σωματικὴ του
διάπλασι εἶναι σχεδὸν διπλάσιος
ἀπὸ τὸν Γκαοῦρ καὶ ἀσύγκριτα

Μά τὸ κόλπο δὲν πιάνει γιὰ δευτέρη φορά. Οἱ ἀρπαγῆδες δὲν ξεγελιῶνται πάλι ὅπως πρῶτα. Τραβᾶνε τὸ δρόμο τους ἤσυχοι κι' ἀτάραχοι.

Νὰ δῶμες πὺ ἀγεδὼν ταῦτό-χρονα ἓνα τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ ἀντηχεῖ :

— Ἀσοῦσουσουσου! Ἀσοῦ-σουσουσου!...

καὶ χροαδῶναμος ἀπ' αὐτοῦ !

Τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ τέρας εἶ-ναι ὁ ἀμαρτωλὸς κακοπὸς μὴς πρωτόκουστης συμβιώσεως :

Κάποιος γιγαντισμὸς γοριλ-λας ἀρπάξε κάποτε μιὰ δυστυ-χιομένη Ἰεραιόστολο πὺ εἶχε φθάσει μαζί μὲ ἄλλους συναδέλ-φους τῆς σπῆς Ζούγκλα γιὰ νὰ δι-δάξουν στὴς ἡμιάνθρωπες φυλὲς τὴ θρησκεία τοῦ μεγάλου κι' ἀλη-θινοῦ Θεοῦ τοῦ Κόσμου.

Ὁ γορίλλας κράτησε στὴ σπη-λιά τὴν τὴν ἀμοιρὴ λευκὴ. Κι' αὐτὴ πὺ ἦταν ἕνας ἀγνὸς ἄν-θρωπος ἀγάτης καὶ καλωσύνης, βρέθηκε ἀνταγκασμένη νὰ ζῇ καὶ νὰ ὑπαφῆρη πάλι σὺ βρωμε-ρὰ αὐτὸ κι' ἀπαισιῶ θηρίο.

Ὁσπου μαρμάτωσε, ἡ δυστυχι-ομένη, καὶ πέθανε κάποτε ἀφή-νοντας ὀρφανὸ τὸ παιδί πὺ εἶ-χε σὺ μεταξὺ γεννηθῇ. Κι' αὐ-τό, ὅταν μεγάλωσε, γίνθηκε ὁ τρομερὸς γοριλλάνθρωπος !

Ὁ Νταμπούχ ἔχει μιὰ διου-πόκατη, ὀλαφῆ γυναικὴ ἀντιθέ-σαι. Μῦσο του γίνετα ἀβιάκο-πη πάλι ἀνθρώπου καὶ κτήνους. Ἀγγέλου καὶ θηρίου. Πῶς νι-κάει κ' ἐκπαιδεῖ ἡ ἰδιοσυγκρα-σία τοῦ ἀπαίσιου πατέρα του, τοῦ γορίλλα. Καὶ τότε ἀγριε-

Ὁ Ποκοπικό πὺ τὸ ἀκούει, ξεφωνίζει μ' ἐνθουσιασμό :

— Κατὰ φωνὴ καὶ γαῖδαρο-σοοος!...

Ο ΛΥΣ ΣΑΣΜΕΝΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

Ὁ γοριλλάνθρωπος κι' ἡ πανώρια Ταταμπού, ὅπως ἔ-

καὶ κτηνώδεις εἶναι ὅλες οἱ ἐκ-δηλώσεις τοῦ γοριλλάνθρωπου.

Ἄλλοτε πάλι νικάει κ' ἐπι-κρατεῖ ἡ ὑπόστασι τῆς ἀγίας μητίσεως του, τῆς λευκῆς Ἰερα-ποστόλου. Καὶ τότε ὁ γοριλλάν-θρωπος γίνετα καλὸς, εὐγενικός, φρόνιμος ! Ἀγαπάει τοὺς ἀν-θρώπους καὶ κινδυνεύει καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμα γιὰ νὰ τοὺς προστατέψῃ, ἡ νὰ τοὺς σώσῃ !

Ὁ Νταμπούχ νοιώθει ὅλες τὶς γλώσσες τῶν ἰθαγενῶν τῆς ἀπέ-ραντης Ζούγκλας. Ὅμως αὐτὸς πολὺ σπάνια μιλάει. Κι' ὅταν μιλήσῃ ποτὲ δὲν λέει περισσότε-ρος ἀπὸ τρεῖς λέξεις γιὰ νὰ πῇ τί σκέπτετα. Τί θέλει . . .

Ὁ τρομακτικὸς γοριλλάνθρω-πος ζῇ σὺ μιὰ ξυλῆνια πρωτό-γονη κολύβα φτιαγμένη πάνω σὺ ψηλὰ κλαδιά κάποιου θεό-φαντου δέντρου.

Οἱ γορίλλες τῆς Ζούγκλας τὸν λατρεύουν σὺ θεὸ τους ! Μιὰ φανατικὴ ἀγάπη ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἀκολουθεῖ πάντα καὶ σὺ κάθε μετακίνησίν του.

Ὁ κτηνάνθρωπος Νταμπούχ εἶναι ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος θε-ριῶν καὶ ἀνθρώπων τῆς ἀγρίας καὶ ἀπέραντης ἀφρικανικῆς Ζούγ-κλας ! . .

χουμε δὴ καὶ ξέρουμε, ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ θεόρατο δέντρο τοὺς γιὰ τὸ χωριὸ τοῦ φύλαρχου Χαφίρ. Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα εἶχε καταφέρει νὰ πείσῃ τὸν Νταμπούχ νὰ τρέξῃ σὲ βοήθεια τοῦ Ταρζάν πού τόσο μισοῦσαν ὅλοι τοὺς.

Καθὼς προχωροῦν ὁμως, ἔχουν ἓνα κακὸ συναπάντημα πὺ τοὺς κάνει ὄχι μονάχα νὰ καθυστερήσουν, μὰ νὰ χάσουν τὸ δρόμο καὶ νὰ περιπλανηθοῦν γιὰ πολλὴ ὥρα, χωρὶς νὰ ξέρουν πὺ πηγαίνουν...

Δὲν εἶχαν ὁ γοριλλάνθρωπος κι' ἡ Ταταμπού, προχωρήσει οὔτε τὸ μισὸ δρόμο πρὸς τὸ χωριὸ τῆς φυλῆς τῶν Κάρ' Ἀθάν, ὅταν ἄγρια στριγγλιτὰ καὶ θαρὺ γρήγορο ποδοβολητὸ θηριοῦ φθάνει στ' αὐτιά τους.

Ἡ μελαψὴ κόρη τῆς Ζούγκλας καταλαβαίνει ἀμέσως τί συμβαίνει. Κι' ἐξηγεῖ γρήγορα στὸν Νταμπούχ:

— Εἶναι ἓνας ἐλέφαντας!.. Κάποιος λυσσαομένος λύκος θὰ τὸν δάγκωσῃ... Φαίνεται πὺς ἔχει λυσσάζει κι' αὐτὸς καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος πὺ θρῆσκόμαστε!..

Ὁ γοριλλάνθρωπος μουρμουρίζει ἀτάραχος:

— «Νταμπούχ» «Σκοτώση» «Ἐλέφαντα»!

Ἡ Ταταμπού τὸν τραβάει ἀνήσυχη ἀπὸ τὸ χοντρὸ τριχωτὸ τοῦ μπράτσου:

— Πρέπει νὰ σκαρφαλώσουμε νὰ κρυφτοῦμε πάνω σ' αὐ-

τὸ τὸ δέντρο μὲ τὸ χοντρὸ κορμό. Ὁ λυσσαομένος ἐλέφαντας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ξεριζώσῃ.

Ὁ γοριλλάνθρωπος ἀπολαμβάνει καὶ πάλι ἀτάραχος: — «Νταμπούχ» «Σκοτώση» «Ἐλέφαντα»!

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα τὸν τραβάει τώρα πῶς δυνατό:

— Πᾶμε νὰ κρυφτοῦμε, Νταμπούχ!... Ὅσο δυνατός κι' ὄν εἶσαι, δὲν θὰ τὰ θγάλης πέρα μὲ τὸν λυσσαομένο ἐλέφαντα.

Ἐκεῖνος, τῆς ἀποκρίνεται μ' ἓνα «εἰλεξο» κατὰ τὴ συνήθειά του:

— «Νταμπούχ» «Κανένα» «Φοβάται»!

Καὶ νὰ: Δὲν ἔχει προφτάσει νὰ τελειώσῃ τὴν τρίτη λέξι του, ὅταν τὸ γιγαντώσωμο θηρίο παρουσιάζεται σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι τρέχοντας κατὰ πάνω τους.

Ὁ γοριλλάνθρωπος ἀρπάζει ἀμέσως τὴν Ταταμπού καὶ μὲ ἀφάνταστη δύναμι τὴν ἐκσφενδονίζει στὰ ψηλὰ κλαδιὰ ἐνὸς θεόρατου δέντρου.

Ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» σβέλτη καὶ ἔμπνικα καθὼς εἶναι, προφταίνει κι' ἀρπάζεται ἀπὸ ἓνα κλαδί.

Ο ΝΤΑΜΠΟΥΧ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ

Ὅμως στέκεται ἀτυχῇ. Τὸ κλαδί αὐτὸ πὺ τυχαία εἶχε πιάσει δὲν ἦταν τόσο γερὸ γιὰ ν' ἀντέξῃ στὸ βάρος τῆς. Ἐτοὶ σπάει ἀμέσως κι' ἡ αἰμο-

ρη Ταταμπού αρχίζει να γκρεμοτοακίζεται στο κενό.

‘Ο φοβερός γοριλλάνθρωπος πού τη βλέπει να πέφτη, ξεκαρδίζεται στα γέλια:

— Χού, χού, χού!... Χού, χού, χού!...

Ταυτόχρονα όμως απλώνει τις τεράστιες τριχωτές χερούκλες του και πηδώντας την άρπάζει στον αέρα πριν προφτάση να χτυπήσει κάτω και σίγουρα να σκοτωθῇ.

‘Αμέσως και συνεχίζοντας να γελάει, την έσφειδονίζει για δεύτερη φορά προς τα ψηλά κλαδιά ενός κοντινού δέντρου.

‘Η Ταταμπού άρπάζεται πάλι από ένα κλαδί... Μά αυτή τη φορά, χωρίς τό κλαδί να σπάση, νοιώθη να γκριζοτοακίζεται πάλι στο κενό, παραούροντας κι’ αυτό μαζί της.

Σαστισμένη καθώς είναι δεν έχει καταλάβει πώς δεν πιάστηκε από κλαδί, μά απ’ τό χοντρό κορμί κάποιου τεράστιου μαύρου φιδιού πού είχε σκαρφαλώσει στο δέντρο παραμονεύοντας να καταβρυχθῇ κανέναν πίθηκο ή κανένα όρνιο!...

‘Ο γοριλλάνθρωπος πού βλέπει τώρα την άγαπημένη του Ταταμπού να πέφτη, κρατώντας γερά τό κορμί του μαύρου φιδιού ξεκαρδίζεται ακόμα περισσότερο στα γέλια:

— Χού, χού, χού!... Χού, χού, χούουου!...

Τού φαίνεται πολύ άστεία ή σκηνή αυτή. Και καθόλου δεν

λογαριάζει τόν λυσοσασμένο έλέφαντα πού στο μεταξύ πλησιάζει επικίνδυνα!...

‘Έτσι, απλώνοντας και πάλι τις άνοικονόμετες χερούκλες του ξαναρπάζει την πανώρια κόρη στον αέρα, μαζί με τό φοβερό φίδι.

Παρατάει τό ζαλισμένο έρπετό κάτω. Τοῦ πατάει έλαφρά τό κεφάλι με την τεράστια πατούσα του, όσο χρειάζεται να μη τού φύγη. Και έσφειδονίζει για τρίτη φορά τη μελαψή ‘Ελληνίδα στο δέντρο.

Αυτή τη φορά ή Ταταμπού δεν καταφέρνει να πιαστή από κανένα κλαδί. Κι’ αρχίζει να γκρεμοτοακίζεται πάλι προς τα κάτω.

‘Ο Νταμπούχ την ξαναπιάνει βέβαια στον αέρα, μά ό λυσοσασμένος έλέφαντας έχει πλησιάσει πολύ και δεν θρίσκει πιά τόν καιρό να την ξαναπετάει για τέταρτη φορά. Τη σπρώχνει μονάχα έλαφρά, και φωνάζει:

— «Ταταμπού» «Καθήση» «Βλέπει!»

‘Η «Κόρη της Ζούγκλας» παραμερίζει κι’ άσφαλίζεται πίσω απ’ τόν κορμό κάποιου κοντινού δέντρου... Περιμένει με άγωνία να δη τι θα συμβῇ.

‘Ο γοριλλάνθρωπος άρπάζει τώρα τό φίδι απ’ την ούρά κι’ αρχίζει να στριφογυρίζει γρήγορα, έμποδίζοντας το έτσι να κουλουριαστή στο κορμί του...

Και νά: ‘Ο λυσοσασμένος έλέφαντας έχει φθάσει τώρα

— Ποτέ, Ταρζάν, δεν θέλησα τὸ κακό σου, τοῦ λέει ὁ Γκακούρ. Μά σὺτε καὶ ποτὲ σκέφτηκα νὰ γίνω ἐγὼ ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας".

κοντὰ τοῦ τρέχοντα... Ἀντικρῶζει ὁμῶς τὸ φίδι καὶ σταματᾷ ἀπότομα. Τόσο ἀπότομα πὺ χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ γκρεμοσκιζέται κάτω.

Ὁ Νταμπούχ ἐκμεταλλεύεται μὲ ἀφάνταστη σθελτάδα τὴν εὐκαιρία πὺ τοῦ παρουσιάζεται.

Ξέρει πὺς τὸ λυσσαμένο θηριὸ θὰ τιναχθῇ καὶ γρήγορα θὰ μπορέσῃ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ξανασταθῇ ὀρθό. Γι' αὐτὸ καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ τὸ κἀνῃ, ὁ Νταμπούχ ἐφαρμόζει μιὰ μέθοδο πὺ κανένας ἰθαγενὴς τῆς Ζούγκλας δὲν ξέρει :

Ἀρπάζει τὸ φίδι ἀπ' τὸ λαίμω καὶ σκύβοντας μπροστὰ

στὸ κεφάλι τοῦ πεσμένου ἐλέφαντα, χώνει τὸ κεφάλι τοῦ ἐρπετοῦ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ δυὸ εὐρύχωρα ρουθούνια τῆς προδοσκίδας τοῦ.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τὸ φίδι, σαστισμένο καθὼς εἶναι, θρίσκει κάποια διέξοδο καὶ προχωρῶντας χώνεται ὀλόκληρο μέσα στὴν προδοσκίδα τοῦ ἐλέφαντα.

Αὐτὸ ἦτανε!... Τὸ λυσσαμένο παχύδερμο νοιώθει ἀφάνταστη στεναχώρια ἀπ' αὐτό. Τινάζεται, σπαρταράει καὶ πετιέται ὀρθό. Ξαναχώνεται πάλιν στὸν γοριλλάνθρωπο καὶ ζητάει νὰ τὸν ποδοπατήσῃ. Νὰ

τόν λυώση σάν σκουληκι κάτω απ' τὰ πέλιματά του.

Φρικτό θάνατο θά εβρίσκε ο Νταμπούχ αν δέν προλάβαινε νά κάνη αὐτό πού ἔκανε:

Ἀγκαλιάζει ἀμέσως τὰ δυὸ μπροστινά ποδάρια τοῦ ἐλέφαντα καὶ τὰ σφίγγει τόσο πού τὸ θηριὸ εἶναι ἀδύνατο νά τὰ μετακινήσῃ.

Ἔτσι, καὶ στὴν πρώτη προσπάθεια πού κάνει νά θημιτισθῇ, τὸ λυσσασμένο τεράστιο παχύδερμο χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ σωριάζεται κάτω πρὸς τὸ ἓνα πλευρὸ!...

Ὁ Νταμπούχ παρατάει ἀμέσως τὰ πόδια του καὶ σηκώνει ἀπὸ κάτω μιὰ μεγάλη θαρειαὶ πέτρα!

Ἔτσι, κι' ἐνῶ ὁ ἐλέφαντας σπαράζει, χτυπιέται κι' ἀγωνίζεται νά σηκωθῇ, ὁ γοριλλάνθρωπος ἀρχίζει νά τὸ χτυπᾷ μὲ τρομακτικὴ δύναμι στὸ κεφάλι!...

Τίποτα ὅμως δέν καταφέρνει μὲ τὰ φοβερά αὐτὰ χτυπήματα... Οὔτε τὸν σκοτώνει, οὔτε τὸν λαλιζει καν... Τὸ κρανίον τοῦ θηρίου εἶναι τόσο χοντρὸ καὶ γερό!...

Ὡσπου σὲ μιὰ στιγμή τὸ λυσσασμένο παχύδερμο καταφέρνει νά πεταχθῇ ὁρῶδ καὶ νά χυθῇ πάλι στὸν Νταμπούχ γιὰ νά τὸν ποδοκατήσῃ...

Ὡμως κι' αὐτὴ τῇ φορᾷ δέν προφταίνει. Μ' ἓνα πήδημα, ὁ γοριλλάνθρωπος θρονιάζεται πάνω στὸ σθέρκο τοῦ θηριοῦ κι' ἀρπιάζεται γερά μὲ τὰ δυὸ

του χέρια ἀπ' τὰ τεράστια αὐτιά του.

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ μεγάλο μαῦρο φίδι βρίσκει τὸν τρόπο νά λευθερωθῇ. Καὶ ὑποχωρῶντας θγαίνει σιγά-σιγά ἀπ' τὴν εὐρύχωρη προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντα.

Τὸ λυσσασμένο θηριὸ ἀναπνέοντας ἐλευθερά τώρα καὶ νοιώθοντας πάνω του τὸ θαρὺ κορμὶ τοῦ γοριλλάνθρωπου, ἀρχίζει νά τρέχῃ σὰ νά τὸ κυνηγᾷ...

Ἡ ταχύτητα πού ἔχει ἀναπτύξει εἶναι ἀπίστευτὴ! Ποτὲ δὲν θά μπορούσε νά φανταστῇ κανεὶς πὼς ἓνα τόσο μεγάλου σωμα καὶ θαρὺ ζῶο θά μπορούσε νά τρέχῃ σάν ἐλάφι!...

Ἡ Ταταμπού καυμένη πίσω ἀπ' τὸν κορμὶ τοῦ γιγαντώσωμου δέντρον παρακολουθεῖ μὲ δέος τὸ κακὸ πού γίνεται.

Καὶ νά: Ὁ φοβερὸς Νταμπούχ ἐφαρμόζει τώρα ἓνα ἄλλο σχέδιο γιὰ νά καταφέρῃ νά ἐξοντώσῃ τὸν ἀντίπαλό του:

Μὲ τίς τεράστιες παλάμες του κλείνει πότε τὸ ἓνα καὶ πότε τὸ ἄλλο μάτι τοῦ λυσσασμένου ἐλέφαντα. Ἔτσι καταφέρνει νά τὸν κατευθύνῃ ἐκεῖ πού θέλει αὐτός. Γιατί διὰ τοῦ κλείνῃ τὸ δεξιὸ μάτι, γυρίζει πρὸς τ' ἀριστερά... Κι' ὅταν τοῦ κλείνῃ τὸ ἀριστερό, στρίβει πρὸς τὰ δεξιά.

Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο, ὁ γοριλλάνθρωπος, ρίχνει τὸ θηριὸ, μὲ ἀφάνταστὴ ὁρμή, πάνω στὸν τεράστιο κορμὸ κάποιου θείρατου δέντρον. Κι' ὁ λησ-

σασμένος έλέφαντας τσακίζει
τὸ κεφάλι του καὶ σωριάζεται
κάτω νεκρός!...

Ἡ πανώρια μελαψή Ἑλλη-
νίδα τρέχει τώρα χαρούμενη
κοντά στὸ σωτήρα της. Τὸν
ἀγκαλιάζει καὶ τὸν φιλάει στὸ
μέτωπο. Ἐνῶ ὁ γοριλλάνθρω-
πος κυττάζοντας μὲ περιφρό-
νησι τὸ νεκρὸ παχύδερμο, ἐπα-
ναλαμβάνει τὶς τρεῖς λέξεις
ποὺ εἶχε ξαναπῆ :

— «Νταμπούχ» «Σκοτώνει»
«Ἐλέφαντα»!

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ

Ἡ πάλη τοῦ Νταμπούχ μὲ
τὸν λυσσασμένον έλέφαντα, ἔ-
κανε — ὅπως εἶπαμε — κι' αὐ-
τὸν καὶ τὴν Ταταμπού καὶ να
παρπληνηθοῦν καὶ νὰ καθυστε-
ρήσουν.

Ὡσπου τέλος, φθάνουν κά-
ποτε καθυστερημένοι κοντά
στὸ χωριὸ τῆς φυλῆς τῶν Κάρ
Ἀθάν.

Καὶ τί νὰ δοῦν!... Ἐνα με-
γάλο μπουλούκι ἀπὸ ἄγριους
ἀραπάδες ἔχουν πιάσει αἰχμά-
λωτο τὸν Γκαούρ. Καὶ τὸν τρα-
θάνε αἰχμάλωτον γιὰ τὸ χορ-
ταρένιο παλάτι τοῦ Ἀρχηγοῦ
τους.

Καὶ νά: Ἡ ἀτρόμητη Τα-
ταμπού βλέποντας τὸν ἀγαπη-
μένο της γίγαντα σ' ἓνα τόσο
μεγάλο κίνδυνο, νοιώθει ἀφάν-
ταστο πόνο καὶ σπαραγμὸ.
Καὶ τραβώντας ἀσυλλόγιστα
τὸ μαχαίρι της χύνεται ἀκρά-
τητη πάνω στοὺς μαύρους ἰσθ-

γενεῖς.

Καθόλου δὲν λογαριάζει τὴ
δική της ζωή. Φτάνει νὰ σώσῃ
τὴ ζωὴ τοῦ Γκαούρ.

Ὅμως ταυτόχρονα σχεδὸν
κι' ὁ φοβερός γοριλλάνθρω-
πος θγάζει τὴν τρομακτικὴ
κραυγὴ του:

— Ἀσοῦσουουου!... Ἀσα-
δοσοουουου!...

Στὸ ἄκουσμά της οἱ ἀρα-
πάδες τρομάζουν ἀφάνταστα.
Παθαίνουν ἀμέσως πανικό!...
Καὶ παρατώντας τὸν αἰχμάλω-
τὸ τους τὸ θάζουν σὰν τρελ-
λοὶ στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθοῦ-
νε!

— Νά μοῦ ζήσης, Ἀρχιμαν-
τράχαλε! τοῦ φωνάζει ὁ Πόκο-
πικό.

Καὶ κατεβαίνοντας σὰν πί-
θηκος ἀπ' τὸ δέντρο, τρέχει
κοντά στὸ Νταμπούχ. Τὸ ἴδιο
κάνει καὶ ἡ Χουχού...

Τὴν ἴδια στιγμή πετιέται ὁρ-
θὸς κι' ὁ Γκαούρ. Καὶ μαζί
μὲ τὸν γοριλλάνθρωπο καὶ τὴν
Ταταμπού, ἀρχίζουν νὰ κυνη-
γᾶνε τοὺς τρομοκρατημένους
ἀραπάδες!...

Ποῖος μπορεῖ νὰ τοὺς φθά-
σῃ ὁμῶς!... Τρέχουν τόσο πο-
λὺ ποὺ οἱ φτέρνες τῶν ποδα-
ριῶν τους χτυπᾶνε στ' αὐτιά
τους!

Ἐταὶ σὲ λίγο χάνονται,
ξαναγυρίζοντας στὸ χορταρε-
νιο χωριὸ τους.

Ὁ Γκαούρ σταματᾷ τέ-
λος κ' ἐξηγεῖ στὸν Νταμ-
ποῦχ καὶ στὴν Ταταμπού τί
εἶχε συμβῆ.

Ἐστερα,, ὅλοι μαζί, παίρ-

νουν άργά τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

.....
Λίγο μετὰ τῇ δύσει τοῦ ἡλίου φθάνουν στοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ.

Ὁ μικροσκοπικὸς Ποκοπικό κυττάζει ἀγέρωχα τὸν τεράστιο Νταμποῦχ καὶ τοῦ λέει :

— Ξέρεις τίποτα, μπάμπια; Ἡ κυρά Λουκούμω θὰ μείνῃ ἀπόψε μαζί μας. Αἰριο θὰ σὲ φέρω τοῦ λόγου μου! Ἄν γουστάρω βέβαια!... Καθότι ἂν δὲν γουστάρω, θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ γουστάρει! Μὲ ἀντλήθεις;

Ὁ γοριλλάνθρωπος τὸν ἀκούει χαμογελώντας καὶ μουρμουρίζει:

— «Καλὰ» «Ἐγὼ» «Φεύγει»

— Στὸ καλὸ κι ἀπὸ τό... πεζοδρόμιο! τοῦ φωνάζει ὁ νᾶνος.

Κι' ἀμέσως προσθέτει:

— Ἄν πάλι φοβᾶσαι, μπαρ μπα θεῖε, νὰ κοιμᾶσαι μονάχος, μὴ σὲ νοιάζῃ. Θὰ σοῦ στεῖλω τὴ Χουχού, μὲ τὸ συμπάθειο!

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία προσβάλλεται:

— Μωρ' τί μᾶς λεές!... Χαρά σὰ μοῦτρα! Χί, χί, χί!

«ΕΜΕΙΣ ΤΑ... ΚΟΡΙΤΣΙΑ»

Σὲ λίγο, δταν ἔχει πιά νυχτώσει, Ὁ Γκαοῦρ, ἡ Ταταμπού, ἡ Χουχού κι' ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπικό βρί-

σκονται στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ τους.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κ' ἡ πανώρια Κόρη τῆς Ζούγκλας τρῶνε γλυκόχυμους καρπούς ποῦ βρίσκονται μέσα στὴ σπηλιά.

Μονάχα ὁ νᾶνος δὲν βάζει τίποτα στὸ στόμα του.

— Γιατί δὲν τρῶς; τὸν ρωτάει ἡ Ταταμπού.

Ἡ Χουχού τῆς ἀποκρίνεται γιὰ λογαριασμό του:

— Πῶς δὲν τρώει; Καλὲ δὲν γλέπετε ποῦ μ' ἔφαγε μὲ τὰ μάτια του;

Ὁ Ποκοπικό ἀναστενάζει :

— Ἀασαχχ!... Βαρέθηκα πιά τὴ χορτοφαγία!... Ἀπεθύμησα κανένα... μπακαλιάρκι τηγανητό!...

.....
Ἐχει νυχτώσει πιά καλὰ..

Ἡ Ταταμπού κ' ἡ Χουχού πλαγιάζουν μέσα στὴν πέτρινη σπηλιά. Ὁ Γκαοῦρ ξαπλώνει ἔξω σὲ μιὰ μεγάλη πλατεῖα πέτρα.

Ὁ Ποκοπικό μένει γιὰ λίγο ἀναποφάσιτος. Ὑστερα μουρμουρίζει στὸν Γκαοῦρ:

— Ἐμεῖς τὰ... κορίτσια θὰ κοιμηθοῦμε μέσα στὴ σπηλιά. Ἐχεις καμμιά ἀντίρρηση, Μαντράχαλε;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας χαμογελάει:

— Μὰ ἐσύ εἶσαι ἄντρας, Ποκοπικό!

— Ναί, μωρέ, τοῦ κάνει ὁ νᾶνος. Ἐντελῶς μοῦ εἶχε διαφύγει!...

Κι ἀμέσως κάνει νὰ τρυπῶ

ση στο άνοιγμα της σπηλιάς.

— Πού πιάς; τόν ξαναρωτάει ο Γκαούρ.

— Νά κοιμηθῶ μέσα, τοῦ ἀποκρίνεται... Ἄντρας δὲν εἰμαι; Πρέπει νά τίς φυλάω!..

.....

Περνάει κ' ἡ νύχτα αὐτή!.. Τὸ φῶς τῆς αὐγῆς ἔχει ἀρχίσει νά διώχνῃ τὸ ζοφερό σκοτάδι!..

Ὁ Γκαούρ σηκώνεται ἀργά. Ὁλὴ τῇ νύχτῃ ἔχει ξαγρυπνήσει. Τὰ μάτια του εἶναι κόκκινα σὰ νάχη κλάψη πολὺ.

Ρίχνει μιὰ ματιὰ γεμάτῃ ἀγάπη στὸν κοιμισμένο Ποκοπίκο. Ὑστερα κυττάζει ἀπὸ τὸ άνοιγμα τῆς σπηλιάς του. Βλέπει τὴν ἀγαπημένη του Ταταμ πού νά κοιμάται ἡσυχῇ κ' εὐτυχισμένη! Λίγο πὺ πέρα ἡ Χουγού τὸ ἴδιο κι αὐτή!..

Ἕνας βαρὺς πόνος εἶναι ζωγραφισμένος στὸ πρόσωπο τοῦ μελαφοῦ γίγαντα...

Τέλος, προχωρεῖ ἀργά πρὸς σέχοντας νά μὴ κἀνὴ θόρυβο καὶ τοὺς ξυπνήσῃ...

Κατεβαίνει τὰ τρομακτικὰ βράχια τοῦ βουνοῦ του καὶ φτάνοντας κάτω παίρνει τὸ δρόμο πρὸς τὴ χαράδρα τοῦ κόκκινου σκροπιοῦ...

.....

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει φτάσει στὴ χαράδρα πὺ μπροστὰ ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸν περιμένει...

Ὁ Γκαούρ φθάνει μπροστὰ του καὶ τὸν ρωτᾷει:

— Λοιπὸν Ταρζάν, δὲν ἀλλάξεις γνώμη; Ἐπιμένεις ἀκό-

μα νά χτυπηθοῦμε;

— Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται ψυχρά. Ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ μας πρέπει νά μείνῃ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!.. Στὸ μέρος αὐτὸ βασιλεύω ἐγώ. Ἐσὺ δὲν ἔχεις καμμιά θέσι...

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ἀναστενάζει:

— Δίκηο ἔχεις... Ἐγὼ εἶμαι ὁ ξένος. Ἐγὼ πρέπει νά φύγω... Εἶμαι πὺ δυνατὸς ἀπὸ σένα! Ἄν χτυπηθῶ μαζί σου θά γίνω, χωρὶς νά τὸ θέλω, δολοφόνος!.. Ὁλὴ τῇ νύχτῃ τὸ σκέφτηκα καλά: Δὲν πρέπει νά σὲ σκοτώσω!..

Ὁ Ταρζάν χαμηλώνει τὰ μάτια του καὶ μουρμουρίζει σιγά:

— Τότε φύγε!... Φύγε γιὰ πάντα!..

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας γυρίζει ἀργά κι ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει τὴ χαράδρα!.. Σὰν φθάσῃ ἐπάνω σταματᾷ καὶ κυττάζει τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας πού ἐξακολουθεῖ νά βρίσκεται κάτω στὴν ἰδια θέσι πού τὸν εἶχε ἀφήσει. Καὶ τοῦ φωνάζει:

— Γεῖά σου, ἀδελφέ μου Ταρζάν!.. Ἐγὼ φεύγω γιὰ πάντα ἀπ' ἐδῶ!... Ζῆσε λοιπὸν εὐτυχισμένος καὶ βασιλεύε στὴν ἀγαπημένη περιοχὴ σου!.. Ἡ Ζούγκλα εἶναι ἀπέραντη! Κάποια ἄλλη μακρυνὴ περιοχὴ θά βρεθῇ νά μὲ φιλοξενήσῃ!..

Αὐτὰ φωνάζει στὸν λευκὸ γίγαντα. Ὑστερα παίρνει ἀργὰ πάλι τὸ δρόμο γιὰ τὸ πε-

ρήφανο βουνό του.

Ο Ταρζάν κάτω στη χαράδρα του Κόκκινου Σκροπιού, τριβεί με τρελλή χαρά τὰ χέρια του:

— 'Επὶ τέλους! μουρμουρίζει. Θὰ καθάριση ἡ Ζούγκλα μου ἀπὸ τὸ βρωμερὸ αὐτὸ ὑποκείμενο!

Καὶ προσθέτει μὲ ψυχικὴ ἡδονή.

— 'Απὸ σήμερα ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ παντοδύναμος "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!... Καὶ ἡ πανώρια Ταταμπού θὰ γίνῃ δική μου συντρόφισσα!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

Συνταρακτικὰ γεγονότα στὴ Ζούγκλα:

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

Εἶται ὁ τίτλος τοῦ 24ου τεύχους τοῦ θρυλικοῦ πιά περιοδικοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» ποὺ τὸ γράφει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Μιά τρομερὴ συμφορὰ—Στὰ θανατερὰ σαγόνια τῶν κροκοδείλων Ὁ Ταρζάν μεταμορφώνεται—Παλεύοντας μὲ δυὸ λιοντάρια.—Μιά τραγικὴ ἀπόφασι—Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ καρδιά του—'Ἐνα ταξίδι στὸ Ἄγνωστο.

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

Εἶναι τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον καὶ συναρπαστικὸ τεύχος ἀπ' ὅσα ἔχουν κυκλοφορήσει

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΟ ΠΡΩΤΟ

προμηθευθῆτε ὅλοι ἐγκαίρως τὸ 24 τεύχος μας

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΔΡΩΔ. ΠΥΧΟΥΣ 23

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Ἑλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεὺς ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: Ὁ ἥρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: Ὁ Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ," ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694